

העולם הזה

מחיר 1003,32
י. 3.ה. 1

בלי מורא -
בלי
משוא פנים

מס' 598 שנה 16
ה' טבת תשט"ו
30.12.1954

ויקטורין - „אינגריד ברגמן הציונית”
תמונות ממשפט הראווה בקאהיר
לו ושווח רחרח הפאמדיאני

הסבועון המצויר
ל'אינפורמציה

המנהל הכללי:

ב. ד. לוי

רחוב גליקסון 8, תל-אביב
מסן מברקים: "עולמפרס"
ת. ד. 126, 26785

מו"ל: העולם הזה בע"מ
דפוס: ישראל בע"מ, ת"א
אין המערכת מסעו באירופה. לדני
תוכן המדור, מלבד עמוד
מודעות המפרסמות תחת
הכותרת "דו"ח לצרכן".
המבטות על ידי חברי ה'
מערכת ונבדקות על-ידי.

21.6.72

עורך משנה, כיתוב
ישעיהו ביא

הכתב הראשי:
עמואל פרט

ראש מערכת ירושלים:
יוחנן אורן

מנהל מעבדה:
דוד טויני

ראש המנהלה:
שלמה הררי

עורך משנה, תבנית
אורי סלע

הציר הראשי:
דן ברנע

ראש מערכת חיפה:
חיים כרמל

מנהל מבצעים:
שלמה אדיר

מכתבים

פנישה בצירוף

זיכרון של הקורא סימקין (העולם הזה 896)
עם שלושת המצרים המסכלים בצירוף אינו מוכיח
דבר. ישנם כמה מסכלים ערבים המתנגדים לשלום
עם ישראל. אולם לעומתם יש מאות אחרים התומ'
כים בשלום. אכן, קל לו לחבר סימקין ליעץ לנו
לפתוח במלחמת-דמים עם הארצות השכנות, כשעה
שהוא יושב בבתי-הקפה של צירוף. אני בטוח
שהוא היה מדבר בלשון אהדה, אילו נמצא עתה
בארץ והיה צריך לקחת חלק במלחמה, אשר כל-ידיד
רצויה לו.

רקע אדום

דבריו של עורך העולם הזה (897) על מעמדו
של החייל הקרבי ראויים היו שיקראו מעל במת'
הכנסת. הוא ביטא את אשר מרגישים אלפים
מאתנו, כשאנו מסתובבים ברחובות הערים הנדו'
לות משך כמה שעות ומסתכלים בנו באדישות.
...המספרים המופלגים הם כאלו: סמל לכל חייל
קרבי, אני מציע פס אדום על החזה או על הכתף.
מ. א., רב"ט, צה"ל
מודר שכל הנואמים והכתובים שהם המידע הרא'
שונים לדרוש, "תגובות" ו"מעשים" ו"אל הסואק"
מתעלמים כל כך ממעמדו של החבור שהוא יצטרך
לעשות, להניב וללכת אל הסואק לו נתקבלו הצעיר'
תיהם!

חיים מרסל, ירושלים
שלוש פעמים היד! תמשיכו להרביץ!
כיתה אחת (תשע חתימות), צה"ל

יוסף ברגר, חיפה

התקווה

בלקוראים של הנליון האחרון (העולם הזה 896)
צוין כי התקפת רחוקה להיות המינון אידאלי של
עם היושב על אדמתו וכי מוטב להחליט בהימנעו'
אחר. עלי להעיר כי רעיון זה הועלה לפני זמן מה
כמעט באותו מלך דפי חירות לנוער, ולא
זכה לכל תגובה מצד המוסדות הממשלתיים. האם
כל כדאי היה שחולשם הזה יניש את ההצעה לשי'
נלי ההימנעו באופן ישיר? אם הוא יעשה זאת
לא יוכלו האחרים להתחמק מלהחזות את דעתם
על הכתפה.

אהרן שלומוב, תל-אביב
נראה שההמנון מתאים, בכל זאת, לקורא
שלומוב — עוד לא אבדה תקותו.

מקצע שמוט

בראיון המיוחד עם שמעון אבידן (העולם הזה
892) מופיע מלע"מ. נ. 34 כחלק מציונים של
חיילים ערבים. אולי תספרו לי כיצד הגיע מקצע
זה לירי צבאות-ערב? הרי כנראה לי הוא נמצא
בשימוש רק בצה"ל, ולא בשום כווא אחר במרחב.
אפרים רוטר, צה"ל

לבו של כותב הכותרות המרצוץ לשונות את
תוכן התמונה. נוסף-המקלע וההרגלים בי'
תמונה הם ישראליים.

שכר הרחמים

הית' מוכן לדעת כמה שילמו לכם הכיעות ה'
היות בעד הכתבה הרומנטית שלכם על הרב ר'
זכרני? (בתעולם הזה 896).

קאריירה צבאית

תמה אני כיצד עלה הכולל הגדול אלכסנדר אינור
ישראל (העולם הזה 896) לדרגה כה גבוהה כי
צה"ל, בה בשעה שרבים מחברי מועדים דם, כדי
להגיע לדרגת סרן. האין הצבא חוקר את עברו של
אדם המגויס לשירותו? האם לא היו מעשיו
של אלכסנדר במסגרת הצבא נתונים למיקוד? הייתי
רוצה לשמוע את תשובת הרשות הצבאית המוסמ'
כת על שאלות אלו!

תשובה לרין

הית' רוצה להשיב על טענותיו של שמעון
דורון, הישראלי הנמצא בריו (העולם הזה 892)
נגד כתב ידיעות אחרונות, בשיכר בבראזיל, כלומר
נגדי.

(א) מעודי לא שיגרתי מאמר-ישינאה אודות
הירודים. להיפך, השתדלתי לראות בבעיות הירודה
בעיה פסיכולוגית, לא בעיה מדינית. יסיתי להי'
את הירודים ולא לדון אותם — לא לכך חזבה
ולא לכך זכות.

(ב) בהיותי בבראזיל נפגשתי עם עשרות יור'
דום, ועל סמך סיפוריהם פירסמתי את ישימותי
ורשמתי.

(ג) שוחחתי עם נוערי-החזקת היתודי בבראזיל וחזיתי
עליו את דעתי בעיתוני.

אלקצור וויזל, כתב ידיעות אחרונות, פאריס

מכתבים משונים

אנחנו מציעים שתעולם הזה לא ישנה את סגנו'
מכתבי-הקוראים, היות וזה עלבון (אפילו סטירת
לחין) לכותבי-הצירוף ורוצני ההתבלבלות העצמית של
כך קורא וקורא. למה לכם להרגיז קוראים?

ז. שנקרצקן, תל-אביב

מכתב זה פורסם ללא כל שינוי.

גאון בנידורק

המבטן השכלי שלכם (העולם הזה 896) בא להר'
בות שחיזורים בישראל. נוכחתי בכך על עורו ועל
בשרי, כאשר פתחתי אותו על נקלה ומצאתי שאני
נאון ואני יכול לעבוד כקופאי בבתי-הקולנוע ולהור'
ציא את עצמי מכל סכר. מה יהיה אם התמלא כל
הארץ בפתונים כהתרגאנות? הרי זה עלול
להביא לידי מלחמת-אזרחים!

ראובן אורן, ניר-דורק

חוששנו כי התוצאה תהיה גרועה יותר:
ייצוא של גאונים לארצות-הברית.

עידוד לשוממות

מרדע מעודד עומס קינן בכתבתו את השוט'
טות. בחייל-לארץ? הרי הנסיקות הן מחלתנו הלא-ר'
מית. אנו רואים את עצמנו כעם של מסכנים, ה'
התקועים בארץ הזאת את אלפיה שלם. ללא כל
יכולת לצאת ולהכיר את העולם הרחב.
אילו כתבתי בלשון החמשי שלכם היה מתקבל
משהו מעין זה: אני, יענקל', נולדתי בפולניה,
חונכתי באוסטריה, היגיתי לשווייץ, התגננלתי לי'
אנגליה, הנעתי לארץ — וכעת אני יוצא לראות
את העולם. ליענקל' כזה אתם באים והיתים
נישפוקה מוסרית.

מוטב שתבקשו מן הסכין המשוטט שלכם לנדר
באירופה קצת צעירים יהודיים, להסביר להם
כי אפשר לטייל בארץ — ואולי גם להשתקף ולני'
בוד.

צבי גוראריה, נורדיה

העיקר התמונה

קראתי בעניין את המכתבים לתעולם הזה שפורסמו
בקורא יקר (העולם הזה 894) אתם כותבים ש-
טמון בהם חומר עצום לסוציולוג, אך אני בטוח
כי התכוונתם לספסולוג. כן, לפנינו שוב אותו
עסק עם בלוטות-המין המלאות הדרושות שיחורור
מן הפחורה המיותרת. אותו פיקח רוצה לבוא
עם רותי רק במטע אפלטוני — ובכל זאת תוקף
אותו פחד שאולי היה נשואה. מה זה איכפת
לו, לכל הרוחות? מה שתמונה אחת של נקבה
יכולה ליצור!

יכול להיות שמוותה של רותי-הית' במציאות
(לא הימח מלהיבה אותו), אבל הוא מביט כי'
תמונה ונהנה ונותן לרמיון החולני שלו להית'
נפח. הבחורים המסכנים האלה היו שולמים מכי'
תביאה לה לכל תמונה חשופה בתעולם הזה, אילו
רק ידעו את כתובתה. נסו לשים את הנלופה של
ליי לליי בכל שבוע — ותראו שגם היא תשמש
מנטע לאהבה אפלטונית...

אנב באותו לילון הפועה המשייר בעל תוכן פור'
נגרפי מובהק. אם הוא נכתב על ידי בחורה,
איני מקנא בעלה. אם בחור כתב אותו, מסכנה
אשתו!

סשה פוטסדמסקי, תל-אביב

כותב החמשיר הסכים מראש עם דעתו
של הקורא פוטסדמסקי, נשאר חחקן.

לא תרח זקן

במכתבה האחרון לרות' (העולם הזה 894) הו'
דרוה אלף והכריזה שהיא נערה ביישנית ביותר,
אולם בטינים רבים במכתב, כנוון הביטוי, "התי'
נכה בכל המובנים" אינם מעידים על ביישנות
רבה ביותר. להיפך, המכתב כולו מוכיח כי אלה
כל היתם מעולם חברה בתנועת-נוער, וקשוב לי'
ורואי שהיא משייכת על אחת האחרות הסלנויות,
המנסות להקות את נוערי-החזקת המהפכה.
ואחרון אחרון, החושבת רות' שבמכתבה כזה
לא היתה אלה צריכה לשטוח את כל הכיעות
לפני מוריה? הם היו בודדא' מיטיבים ליעץ לה
יותר מכל צעירה המנהלת טור עצות והוכחת'
ביות בשבועות ישראלי. כדי שלא תחשבו ש-
אני תרח זקן, שאינו מבין את העניינים, הייתי
רוצה לציין שאני רק בן 18.

ישראל שפירא, צה"ל

במכתבה של אלה לרות' (העולם הזה 894) נאמר
בין השאר: "בשנים נשיית-הספרירה הוא כבר שר'
טט בכל נופי". עלי לציין כי מעשה זה של יוסי'
אניו אלף שוטטות בנסיכות השדות, המהפכה עבר'
רה סיליות לפי חוקי-ישראל.

מומחה למניעת שוטטות, תל-אביב

ריקוד בבית-כנסת

באתי כאורח למסיבת שמחת בית-השואבה של
חמשמרת הצעירים של הפועל המזרחי, שנערכה
בבית-הכנסת של בית צעירות מזרחי בירושלים
(העולם הזה 892). נדהמתי למראת חילוף-הקדוש'
על-ידי ריקודים פלוניים. אולם נוכחתי לדעת
כי אין להאשים כזה את התנועה. כי חוג ה'
שמירת הצעירה בירושלים מורכב ברובו מצע'
רים פורמניים, או מודרניים, אשר אינם מכירים
את ההתי' היתודי המסורתי.

דוד שפיגל, ירושלים

הרישמיז של הריקודים הפלוניים בבית-הכנסת
(העולם הזה 892) נדמה לכך שגשה היה להשי'
את העולם הזה בירושלים. הקהל החרדי נסער,
אונשי הפועל המזרחי בושש ונלכמו. לפני ימים
מספר, כאשר הומנתי למסיבת המשמרת הצעירה
של הפועל המזרחי בירושלים, שמעתי את החברים
מטיחים את כוחי האשמות וטוענים כי חבר זה או
אחר הוא שורם לפרסום התועבה ברכים. אחד
מראשי המשמרת הצעירה, המופיע בתמונה, כשי'
הוא רוקד ריקודים פלוניים, הבטיח להכריז עלי'
קים חזרת-הקידה וללנות מיהו החבר המסמור
שעל לשים את שם התנועה ללעז ולשיפסצה. הוא
אף הוסיף שהוא ריה נוכח לשלם לאותו חבר
מחבורי 500 לירות — ומלבד שלא יורסם את
הפרסצה.

חיסוף, או התאבדות?

הירוקים העורכים עתה כינוס באי מאסרי (ה'
עולם הזה 895), כדי למצוא להם בנות-זוג, אינם
אלא מטרופים של בית צעירות מזרחי בירושלים
היורה מסו להתקשר עם בנות המין הספסמני
כיהותיה. והשרד גרם עולל גדול ללידות. הבנים
אינם נמנים על הדת היהודית כל עוד לא נימור
לו, העובדה שהם נתחכנו בארץ, שהם ישראליים
נאמנים לעםם לא פחות מכל נימול אחר. אינה
ישר הנצור: "יסלח להם אלהים, כי אין הם
יודעים את אשר הם עושים!"

א. ז., חיפה

אולם קל יותר לגמל לעבור דרך חור ה'
מחס, מאשר לרוק להיחלץ מידי האשה.

ישו באית

בשילוחתיכם עם חתל ברניורא (העולם הזה
891, הולדת) פתחתם דף חדש בבעיות הדת הוד'
מדינת... אני עצמי שידל לאלה שהבטיחו פיו'
נעת בהם איתר, למולו הרע לא נולדה אלא
כיהותיה. והשרד גרם עולל גדול ללידות. הבנים
אינם נמנים על הדת היהודית כל עוד לא נימור
לו, העובדה שהם נתחכנו בארץ, שהם ישראליים
נאמנים לעםם לא פחות מכל נימול אחר. אינה
ישר הנצור: "יסלח להם אלהים, כי אין הם
יודעים את אשר הם עושים!"

מיכאל לוי, ירושלים

לא היתה זאת פגישתו היחידה של לדני
עם ישראלים בפאריס. בשעת ביקורו בארמון
וורסי מצא באולם הגדול, על שלט האוכרה
הנושא את שמות הגנרלים הצרפתיים שנפלו
למען מולדתם דרישת שלום חרוטה באולר
בעץ היקר: "אביגיל ר', רמת-גן, ישראל".

לדני, שלא ראה את מסעו באירופה כקורס
מזורז ללימוד החריטה-באולר-על-מבטליה
אומית, ניסה לעמוד על המיוחד לכל עם
שנקרה לו בדרכו.

הוא למד להבחין בין יוצאי ארצות שונות
לפי סוג האין אותו הם שותים — אליקנטה
היז על ספרדים, בורגוני — על צרפתים,
קיינטי אדום — איטלקים.

לעומת זאת, עד כמה נוחה עמדתה של
האשה בספר, למד לדעת בעזרת שיטה ס'
חות צבעונית: ספרדים-שלימש מתיחסים
כל-ידיד בביטול לאשה עד שהם מבכרים לקחת
למכוניותיהם טרמפיסטים מאשר טרמפיס'
סיות.

כשהגיע לדני, ואחד הצעירים הישראליים
עמו התייד באניה, לאוביה שבאיים הבלאי'

ריים — הקפרי של ספרד — החליט כי עליו
לקצר את מסעו באירופה, לראות הרבה יותר
בהרבה פחות זמן. לשם כך שכרו את אחד
מאותו אופנועים איטלקיים המכסים את כל
כבישי אירופה, סקוטרו-ספה, ועברו את האי,
על כל פינויות הנידחות ביותר, משך שלושה
ימים.

משם חזר לדני דרך ברצלונה, מרסיי ונא'
גולי לארץ, כשהוא נחפו כל הדרך, לקראת
ניסוס לצה"ל.

השבוע, כפי שהוסיף לי בהערה למכתבו,
השתלם חפוזנו לחלוטין: טוראי שלם שאל
הועלה לדרגת טוראי ראשון.

21.6.72

נאשם אחד התאבד בתא הכלא - עשרה יהודים נוספים מחכים בצל התלייה

התביעה סיימה את דבריה, החל תורה של ההגנה במשפט „המרגלים הציוניים“ של קהיר. משך שלושה שבועות לפני כן, בחודגוניות חסרת-מתח, הופיעו עדי התביעה, חזרו על אותו סיפור, כמעט ללא שינוי. הנאשמים עצמם נקראו לדוכן, תיארו בפרטי פרטים מעשים קטנים שתריסר עדים דשו אותם לפניהם.

ביום המילולי היה קשה לזכור כי 11 צעירים ישבו בצל התליה, כי בנאומי התובע ובהתחכמויות השופט היה תלוי גורלם. עד אשר, לפתע, נשמע משק כנפי המוות באולם בית-הדין המרוחק: במר קום 10 גברים שעזבו את תא הנאשמים ביום ראשון חזרו למחרת תשעה בלבד. העשירי, מכס בנט, נמצא מת בתאו.

בנט, גבר מרצין, בעל פנים מוארכים ורזים, נתקל מן הרגע הראשון ביחס עוין מיוחד. העתור נות, אשר מקורות רשמיים דאגו לספק לה ידיעות, הכתירה אותו כ„אדם השני“ של הארגון החשאי, אחרי ג'ון דארלינג המסתורי. מקצועו, מומחה לגפיים מלאכותיות, פתח בפניו דלתות רבות בצמרת הצבאית, והדבר כאב עתה לקצינה צבא.

התרעם אלתחורר, שבועון הכת השלטת: „אדם זה בא למצרים במסחה של אוהב האנושות. הוא בא לעזור כביכול לנכי מלחמת-פלסטין, קרבנות התוקפנות הציונית. לאמיתו של דבר, רק הכשיר את הקרקע לחידוש תוקפנות זו ולריבוי קרבנותיה.“ סניגורו של בנט התלונן בפני אב בית-הדין כי העתונות ייחסה לשולחו אשמות שלא הופיעו כלל בכתב האשמה וכי הדבר יצר אוירה עוינת לנאשם. „אנחנו לא נתחשב במאמרים אלה,“ ענה השופט. „תן לעתונים לכתוב מה שהם רוצים. אנחנו לא נהיה מושפעים מדבריהם.“

ניפוח סכנון

מותו של בנט, בתאו הבודד בכלא קהיר המרכזי, היה נקודת-שיא במשפט. עד אותו יום, למרות ההאשמות הממוררות, קשה היה להתייחס ברצינות לכל העניין. היה ברור כי הפרשה נופחה בכחנה, לצרכי תעמולה פנימיים. תמונתה של ויקטורין נינו (ימין), שהתייחסה בספקנות כמעט לגלגנית לכל המאורע, היתה הרבה יותר אופיינית להלך הרוח מאשר תמונתו של מכס בנט הקודר, שישב מהורהר מאחורי סורגי תא-הנאשמים (תמונה למעלה).

הודעתו של התובע, כי בנט התאבד, תפסה מיד את הכותרות הראשיות. מאמרים ארוכים ניסו להעמיד את מעשהו של הנאשם כהודאה מלאה באשמה. אולם ברחוב המצרי. בפרברים דחוסים האנושות של קהיר ואלכסנדריה, בספרים העלובים של הסעיד והולתה, לא הצליחה הידיעה לעורר עניין במשפט היהודים. המצרי הפשוט התקשה להבין את חשיבותו.

כי אותה שעה, עסקו שלושה בתי-דין צבאיים מיוחדים בשפיטה קבלנית של אנשי ארגון האחים המוסלמים, הוצאו מדי שבוע פסקי-דין שהסתכמו במאות שנות מאסר.

בשבועות הראשונים לאחר שנעצרו 13 היהודים, הרגיעו כמה משקיפים זרים את ישראל כי שלטונות מצרים לא יעזו לפגוע בעצורים פגיעה חמורה. לכל היותר, ניבאו אותם האנשים, יקבלו כמה מן הנאשמים תקופות מאסר קצרות. זה היה לפני שששה מנהיגים של האחים המוסלמים הוצאו להורג. מאז, השתנה המצב. פסקי-דין מתון עלול לעורר את חמת הלאומנים הקיצוניים, ליצור רושם כאילו נכנעו שליטי מצרים מתוך חולשה.

מצד שני, עלול פסקי-דין חמור להסית את דעת הקהל המצרי מנקודות-תורפה רבות בחייו היום-יומיים. תגובותיהן של ישראל ושל מדינות זרות לא נראו חשובות כל כך לקציני מועצת-ההפיכה. כי, שנתיים וחצי לאחר שתפסו את השלטון, עוד לא יכלו להצביע על הישגים ממשיים רבים. 10 היהודים הצעירים עלולים, בנקל, לשמש להם קלף נוח לאתיות עינים ומיקוח פוליטי.

רמות הכולט ביותר משך כל מהלך המשפט היתה ויקטורין נינו, צעירה בת 26, שהרתי שיער, כחולת-עין וחייכנית. היא היפיעה בבית המשפט כשהיא לבושה שמלה לבנה — מדי הנשים בבתי-הסדר המצריים. כהפגנת אדיבות, לא הושיבו אותה המצרים יחד עם 10 הנאשמים בתא המסורג, פינו לה מקום בשורה השנייה, מיד לאחר שורת עורכי-הדין, ליד תא העתונאים. למען הזהיר רות, הושיבו לידה שטר חמוש.

בדברי התובע, תוארה ויקטורין כמרכזת הקבוצה, מקשרת בין השליחים מ ישראל כי עושי-דברם המקומיים. עתון מצרי מצא כי קיים דמיון מה בינה לבין אינגריד ברגמן, כוכבת הקולנוע המפורסמת, הדביק לה את הכינוי „אינגריד ברגמן הציונית“. עתונים אחרים הפיצו את הכינוי, הוסיפו תמונות וגילויים על הצעירה הקהירית.

הם גילו כי, בו בזמן שניהלה את ענייני „המחתית“, היתה ויקטורין רשומה כחברה במועדון הליי-לידו, ביקרה בו אדם רגיל. גם לא בית לשחק טניס או לשחות בבריכה. שם, במועדון שנבנה עלידי הצבא האמריקאי בי זמן המלחמה והועבר אהר-כך לאורחים, הכיר רה קציני-צבא מצריים רבים שנהגו לבלות בו שעות פנאי.

ארכעה שמות

כתב אחד העתונאים: „בחורה מוזרה זו אהבה את ההרפתקה. היא לא הסתפקה בשם אחד, כפי שמסתפק כל אדם רגיל. גם לא בשניים. לויקטורין נינו היו עוד שלושה שמות: שמה הרשמי במחתרת היה מארסל; חברה בארגון קראו לה קלוד, או קלודס.“

עתונאי אחר, כתב השבועון אחת סאעה, הוסיף פירושים משלו: „ויקטורין נינו או מינית דרך הפעולה של הציונים. באמצעו תה לכדי ברשתם את הצעירים התמימים ש ביצעו את זממם. כרגיל, סמכו הציונים על בחורה ועל כסף. ויקטורין נינו היתה בוחרת בבחורים מתוך חוג מכריה, מציגה אותם לפני מפקדי הארגון, אלה היו מעמידים ל רשות הבחורים כסף, מזמינים אותם לבלות, מעמידים לרשותם דירה. לויקטורין היה מפי תח של אותה דירה. היא היתה מבלה בה את ימי סוף-השבוע. מפקדי הארגון היו מרי צים לצעירים על הצורך לשפר את מצב יהודי די מצרים, ליצור יחסים תקינים בין ישראל ומצרים. הבחורים היו מאמינים להם. עד אשר, ללא כל אזהרה מוקדמת, היו המפקדים דורשים מהם לבצע פעולות חבלה. הבחור ים, אשר היו כבר נתונים במלכודת ואשר

אינגריד ברגמן הציונית

לידה היו מונחים כמה עתונים ערביים. לפני כניסת השופטים היתה עסוקה בקריאתם. התכופותי קרימה ושאלתי אותה: הוי, ויקטורין! את קוראת ערבית? אם כן, למה אמרת בחקירה שאינך מטיבה לדעת ערבית? היא הביטה בי בעיניה הכחולות. פירש מבטה היה ברור מאד: מה איכפת לך? הכיתי עד ההפסקה. אחר נתתי לצלם ש צלם אותה. גא, ויקטורין, אמרתי לה, חייכי מעט. יש לך חיוך כל כך יפה! תחילה התנגדה, אך לבסוף חייכה. הצלם צילם אותה. פניתי אליה שוב: הגידי ויקטורין, האם יש לך תקווה לצאת זכאית מכל הענייני?

צחק נוקשה

היא הביטה אלי במירות וצחק נקשה פרץ מבין שפתייה: זכאית? אני? בתנועות מתוחות הוציאה מכיס שמלתה סיגריה מעור כהה. הדליקה אותה והחלה לשאוב מלאך הריאת עשן. כאשר עישנה את החצי, כיב תה את הסיגריה, החזירה אתה בזהירות לכיסה. הצעתי לה את חפית-הסיגריות שלי. היא סירבה. אכן, בחירה גאה כמו שר היא ויקטורין זו, שעשנה את מלאכת הציונים... שאלתי אותה: מדוע לא בא איש מבני משפחתך לבית המשפט? האם אין הם מעירי ניינים בגורלך?

עצבות עמוקה השתלטה עליה: אין לי כל קרובים. גורי נפטרו תוך חודש אחד, לא מזמן. אני עזבתי את קהיר ונסעתי לחוף הים כדי לשכוח את הצרות שלי. שם עצרה אותי המשטרה.

אם כן, מי שכר לך עורך דיין? שאלתי. איש לא שכר אותה. בית המשפט מינה אותה להגן עלי. באמת יפה מאד מצדו.

יש לי רק שאלה אחת, המשכתי: מדוע ניסית להתאבד בשעת החקירה? מדוע קפצת מן הקומה השנייה של מטה המשטרה באלכסנדריה?

מפני ששוב לא היה טעם לחיים, ענתה היא... היתה זו תשובה מוזרה מפי בחורה צעיר רה ויפה — תשובה של אדם שהקדיש את כל חייו למטרה מס יימת ונכשל. תשובה של מרגל שנחטף בקלקלתו...“

סמולה ילדותית

דבר אחד היה ברור מהרגע הראשון: הן גיחוך שברוב טענות התביעה. קשה היה לתאר שקביצת „מרגלים מסוכנים“ תפעל כי צורה הילדותית-כמעט, בה פעלו ככיסל הן

ויקטורין נינו, המכונה מארסל, המכונה קלוד, המכונה קלודט כפי שצווחה בבית המשפט. למטה: אוכלת בשעת ההפסקה, בחברת סניגורה המצרי.

נאשמים. עתונאים זרים ומשקיפים דיפלומטיים קהיר, שעקבו תחילה אחרי המשפט ללא פרשנות, הסיקו את המסקנה כעבור כמה ימים: לא היה כאן שום ארגון מרגלים. לכל היותר, קבעו, היו העצורים חוג ציוני רגיל, בעל מטרות מופשטות.

הדעה התבססה עד כדי כך שאפילו הן שלטונות המצריים החלו מבינים כמה מגור חכת עמדתם. שרי-הדרכה נאלץ לצאת בנאים ארוך נגד הציונות. מאמרי-הסברה ביקשו לשכנע את יהודי מצרים כי משפטי-הראווה לא היה מכוון נגד הקהילה היהודית וכי הציונות היתה, בראש וראשונה, אויבת הן קהילה היהודית המצרית.

כתב זכי עורבי, מי שהיה יושב-ראש הסי נט המצרי: פרשת המחתרת הציונית מעניינת כל אורח. אולם מעל לכל, חייבת היא

לא רצו לוותר על חיי ההוללות, לא יכלו להשתחרר, עשו את אשר נדרש מהם.“ המשין אותו כתב: „גם כאשר נשלחו המרגלים הצעירים להכשרה בישראל, היו הציונים ממשיכים באותו טיפול, שולחים את הבחורים ללמוד טופוגרפיה, אלחוט, צילום — הכל מידי בחורות יפות.“

כתב אחר, שהצליח להתקרב לצעירה כי שעת המשפט ולהחליף עמה כמה מלים, תי אר דפגישה כחוויה עמוקה. כתב סופר אל מוסאור: „היא ישבה ממש לידו, ראשה נשען על אגרופה הימני. אצבעות ידיה הן שמאלית תופסו בעצבנות על ספסל-העץ הן כהה. ביני לבניה הפריד רק השטר המזויין. עיניה הכחולות היו נעוצות בחלל שמעל ל ראשי השופטים. מחשבותיה היו רחוקות מן המציאות של בית-המשפט. מי יודע על מה חשבה המרגלת היפה?“

העם שלום עלי אדמות

תומה, כמו דור העליה השנייה בארץ-ישראל, שבא לארץ משנת 1906 עד למלחמת-העולם הראשונה.

בני חנוונים, חייטים וסנדלרים מפניס ו' אוניסה, ביאליסטוק ומינסק, לא הסתפקו בתורת-המפכה הסוציאליסטית, שגאתה מ' סביבם, דרשו מהפכה כפולה, חברתית ו' לאומית כאחת. הם נטשו את ארצות אבו' תיהם, עלו לישראל. הם מאסו בחברה חס' רת-הצדק, ביקשו את תיקון העולם בקוממונה. הם מאסו בשכילות התלושה של הוריהם, יצאו בלהט דתי לסלול כבישים. הם שגאו את השפה הקלוקלת שהיתה בביתם, עזרו להחיות את השפה העברית — השפה ה' מתה היחידה בעולם שחזרה אי-פעם לחיים.

קלחת הברכה. אנשים רגילים למדי, איש איש בפני עצמו, הפכה אותם מהפכתם לדור ענקים. משך למעלה מדור לא נוצר בארץ דבר שאין מקורו במישרין ברוח ה' עליה השניה. בכוח הגשמה אישית, שהיתה מופת מאיר לאחרים, הפכו שליטים ביושב — שליטים ללא כוח-כפייה, ללא משטרה ו' בתי-סוהר, שכל כוחם היה בצמידות המור' חלסת של המעשה והרעיון — ובקובנה שהרעיון סיפק פתרון כרוז ומוחשי לבעיות הדור.

אולם כענקים אחרים בהיסטוריה, היתה גם ברכת העליה השנייה לקלחתה. היא לא היתה מסוגלת לסיים את תפקידה, לפנות את הדרך לדור חוש שיכוב בעקבותיה. בשמרנות תוקפנית השתדלה לכפות את ר' חה, ללא כל שינוי, על בניה, גרמה על-ידי כך לסירוס כוח-היצירה של דור הבנים.

תקלת הדוגמה. אוגולד טוינבי ה' בריטי, גדול ההיסטוריונים החיים, הציג את ההיסטוריה האנושית כולה כשרשרת איני' סופית של מבחנים וחשובות. המבחן ש' בר את הבלתי-מוכשרים, בעלי הגישה או היכולת הבלתי-מתאימות, אולם הוא מעלה אל הפיסגה את החברה המסוגלת לתת את החשובה הנכונה.

אלם ברגע שהחברה עומדת בהצלחה ב' מבחן, מתחילה הסרגיה שלה. עצם התשובה הנכונה למבחן גורם למבחן שני — מבחן שהיא עצמה שוב אינה מסוגלת להשיב לו, להתגבר עליו. אולם ברצותה לשמור על ה' קיים, על סירות הישיבה, היא מפריעה ל' חברה הבאה, אשר רק לה יכולה להיות התשובה למבחן החדש.

העליה השנייה היתה הדוגמה העל' יונה לתיאוריה זו. היא עמדה בהצלחה מ' פורת במבחן תקופתה, סיפקה להמוני ה' יהודים בגולה את הפתרון הצינוני המעשי, לארץ החדשה את הפתרון של ההתיישבות ה' עובדת, של עבודה גופנית, של חלוציות-בראשית. אולם ברגע שהגיעה לשיא הישיבה, כשנוצר בארץ הבסיס לאומה עצמאית חד' שה, יצרה התשובה המוצלחת את המבחן החדש: הצורך להפוך את האומה החדשה לגוף פוליטי עצמאי, מבוסס במרחב. לא היתה לה התשובה למבחן זה.

העליה השנייה לא סיפקה את המנהיגים למאבק נגד הבריטים. היא לא סיפקה שום תשובה למבחן העליון של הדור החדש: מבחן היחסים עם העולם הערבי. עייפה מעמל עילאי של דור שלם, ביקשה אך לשמור על הקיים, באמצעים הישנים וב' תורות הישנות, הפכה תקלה למסעל-חיו של הדור הבא.

השיעבוד לאבות. הדור הבא לא הצליח להתגבר על תקלה זו. כמו כל בן של אב גדול, גדל בפולחן-ההערצה לדור הקודם, התאש מאשיותו מלדמות לו ב' גדולתו, ויתר מראש על היכולת לגבש מכ' שירים רעיוניים חדשים. הוא הלך בתלם, נתעורר ליצירה מעשית, גם היא משועבדת לרוח האבות, רק בימי המשבר של המאבק והמלחמה.

החדש, כשחגגה העליה השנייה את יובל החמשים שלה, היתה סרגיה זו חביבה מ' תחת לשמחת-האמת וסיפוק-הנצחון. הענקים הרחומים של העליה השנייה הלכו ברובם ל' עולמם — מבלי למסור את מקומם לענקים חדשים. כל איש שהחזיר את נשמתו לבורא השאיר מאחוריו חלל ריק, שלא התמלא. לא ד. גורדון ולברל כנולסון, לרב קוק ולאלהיה גולומב, לא נמצאו יורשים.

ארגונים

רק סטודנטים

בידינו חומר רב העלול להוכיח מבחי' נה משפטית ומוסרית כאחד כי שורת ה' מתנדבים אינה אלא גוף מוסתה של מפא"י (המשך בעמוד 8)

1955 שנה (בערך) אחרי שנולד בנצרת (או בבית-לחם) האיש שבישר "שלום עלי אדמות" ורצון טוב לכל אנוש, היה גוף מולדתו רחוק מאד מן השלום. ש' הבטחון, אדם שגדל במשפחה יהודית אדוקה אף הפך את חוסר-השלום לאידיאולוגיה, בישר מצב בו תימשך המלחמה במרחב, בצורה זו או אחרת, לעולם ועד.

חגי-השלום של ישו הנצטרי וחגי-המלחמה של המכבים, בני מודיעין, התחרו ביניהם, סבלו שניהם קשה מאדישות כללית. חג ה' תנוכה נשאר כמעט כולו נכס לילדי בית-הספר וגנאי-הילדים, ואמר למשרד-החינוך ועילה לתנויות לקשט את חלונותיהם. ל' עומת זאת גדל, במידה מסוימת, מספר הישראלים שהתענינו בחג עץ-האשוח.

גשם בנצרת. המאזניים מבין הנוצ' רים עברו את הגבול, לחוג את יום ה' לזת משיחם בבית-לחם, בחברת שחקנית הקולנוע האיסלקית היפהפיה (ראה להלן). רבים יותר נאלצו להישאר במדינה, מחוסר אמצעים.

אלה שקיו כי אירחים יהודיים ימלאו את נצרת, ישאירו בה מכספם, טעו. הממשלה דרשה מן היהודים לא להיכנס לעיר הנתונה

פרופסור טוויב

לאבות ענקים, בניס גמדים

עדיין למימשל צבאי. ורוב האורחים ה' אנשירים צייתו. התוצאה: בעיר שטופת הגשם מעטו האורחים. אפילו בכנסיית-ה' בשורה היו מקומות ריקים. הדבר לא הפריע לאורחת יהודיה חנינית אחת להתעלף ב' מקום, כמחאה על רית-הלכונה החריף. ה' טכס לא שודר השנה ברדיו, מאחר ששלי' טונות הכנסיה חששו שהשידור יתן תועלת פוליטית לישראל.

קודש זול. יהודים רבים יותר עלו ברגל לכנסיה הצרפתית בכרמל המערבי של חיפה, הם עלו במאותיהם על עשרות ה' מאמינים, הפריעו בהערות עוקצניות למקה' לתהגוריים.

המין החלש מבין המבקרים ניצל את ההזדמנות, קנה אחרי הטכס תשישי-קודש נוצריים, שקל היה להפכם לתכשיטים ז' לים, ניסו לשוא לפלרטט עם גנור איטלקי בעל עיניים לוהטות.

אותם שזכרו את חיות-החג הנוצרית ב' ארצות מוצאם נאלצו להסתפק באכזבתם, קיוו שיעלה בידם לנצל ביתר הצלחה את ערב סילחסטרי, המסמן את סוף השנה ה' ניצרית, בשבת זו.

יובלות

דוד ללא יורשים

מעטים הדורות בתולדות העמים שהיו כה מהפכניים בצאתם לדור, וכה שמרניים ב'

אל תשתעשע בתקווה כי ציר דהוי-בזגראד עשוי להתערב בעניני המרחב ולתווך שלום בין ישראל והערבים. חוגים ישראליים איבדו מזמן כל תקווה שגיוהרלאל ניהרו יעזור לענין, מרגזים על המדינאי ההודי שמשך, לדעתם, את ישראל באף ועיכב את קשירתם של יחסים דיפלומטיים. אותם חוגים מפקפקים באפשרות של ברית הודו-יגוסלבית, סבורים שטיטו נסע כדי לקרב את הודו למחנה המערב.

זרם קטן, אך מתמיד, של עולים יבוא לישראל מברית-המועצות. לאחר שהצליח השגריר הסובייטי, אבראמוב, לשכנע את ממשלתו כי הדבר יעשה רושם טוב על הציבור הישראלי, יש להניח כי תוך שנתיים תאפשר רוסיה הסובייטית לכל יהודי קשיש, אשר יש לו משפחה בארץ, לנלות לישראל.

המאבק בין ב' ג' לשרת יחריף, אם אמנם יורחק תיאודור קולק, אחד מאנשי-המפתח של בן גוריון, מתפקידו כמנהל משרד-ראשי-הממשלה, יישלח למסע השתלמות בחוץ-לארץ. השמועות על פרישתו הקרובה של קולק מתפקידו נוקבות גם בשמו של מועמד רציני, אם כי לא מוחלט, למשרת מנהל משרד ראש הממשלה: אהוד אברילא.

שעת-האפס של מלחמת-הבחירות האמיתית תהיה, כנראה, בחודש מאי. רוב המפלגות מכינות את כלי-נשקן למועד זה, אולם מצביאיהן לוקחים בחשבון את האפשרות כי מפא"י תפתח במפתיע את המלחמה מוקדם יותר.

יתכן כי מאעב סלאם, מי שהיה מנהל חברת התעופה, מידל איסט איירליינס, ימונה לתפקיד המזכיר הכללי של הליגה הערבית. נציגי המדינות החברות בליגה אינם מרוצים מאישיותו של המזכיר הנוכחי, חאסונה, ומסכסוכיו עם סגנו, אחמד שוקייירי, מקווים כי סלאם יוריק למוסד הכושל דם חדש.

אל תצפה להקמתה הקרובה של ממשלה מורכבת מנציגי מפלגות-פועלים: צעדו של ב' ג' שהזמין לשיחות את נציגי אחדות-העבודה מפא"י, לא היה אלא צעד תעמולתי, אשר בא לסתור את השמועות על נסיונותי' האנטי-פועליות והאנטי-הסתדרותיות של בן-גוריון, שנפוצו לאחרונה בחוגי מפא"י.

אין להניח כי הסיעות הדתיות יקימו רשימה משותפת לקראת הבחירות: השיחות, שנהלו בעניין זה ביוזמת הרב מיימון, נכשלו, לאחר שהעמידה סיעת הפועל המזרחי כתנאי מוקדם לאיחוד את סיהור מפלגת המזרחי מכל הגורמים, "הבלתי-דתיים והבלתי-מוסריים" שדבקו בה.

הנוער הישראלי לא יוכה להשתתף בכנס נוסף, בו ינאם ב' ג': משרד-החינוך קיבל מן הממשלה הוראות שלא לאשר כל כנס מסוג זה, לאחר שהודיעו הצ"כ כי הדבר עלול להביא לפרישתם המידית מן הקואליציה.

הצעת-חוק מפורטת מודרנית ומתקדמת לגבי עבריינות-הנוער תוכן בקרוב על-ידי משרד-המשפטים. לאחר שנתגלה כי 60% מכלל העבירות בארץ מבוצעות על-ידי צעירים ובני-נוער, מומחי-המשרד סוקרים עתה את חוקי הארצות האחרות בשטח זה, יגישו את הצעותיהם לכנסת הבאה.

כן דן עתה משרד-המשפטים, בהצעות לתיקונים בפקודת הפרוצדורה, אשר מגמתם להחיש את הברור המשפטי, בין ההצעות: הגשת' תשובה מנומקת כתובה על כתב-אשמה והגבלת מספר העדים מכל צד לפי חומרת-העבירה.

משרד הבריאות לא יישאר בידי הצ"כ בממשלה הבאה, אם לא תבוצע תוכנית השירות הרפואי הלאומי: גם מפא"י וגם הצ"כ כבר הסכימו לכך, לאחר שנוכחו כי היחסים המתוחים בין משרד-הבריאות וקופת' חולים ההסתדרותית גרמו נזק רב לציבור.

ישראל תשווק תרופות אנטי-ביוטיות לארצות הגוש המזרחי, אם יסתיים בחיוב המשא ומתן על קניית חומרי-גלם לתרופות אלו מאחת מארצות הדמוקרטיה העממית. במקרה זה לא יוכלו האמריקאים להתנגד לשיווק המוצרים המעובדים לגוש המזרחי — דבר האסור כל עוד מגיעים חומרי הגלם מארצות-המערב.

ייתכן כי, מולד-כונה תקבל על עצמה את הנחתו של צינור נפט באורך של 96 ק"מ מתל-אביב לחיפה, בו יהיו שותפים הממשלה וחברת-הדלק הישראלית. יש להניח כי הנחת-הצינור תוזיל את מחיר הנפט במרכז-הארץ ב' עד 7 אחוזים.

התורים לבתי-הקולנוע התל-אביביים עזודים לגדול, אם תצליח ההסתדרות לרכוש את בנין קולנוע חן, יחד עם שני בנינים סמוכים חדשים, שיהפכו יחד עם בנין אהל ובנין מרכז קופת-חולים לשכונת-מפא"י מלוכדת. כוונת ההסתדרות היא: לקיים דק פעמיים בשבוע הצגות קולנוע בחן, להקדיש את שאר הערבים לאסיפות-בחירות.

צפה לפירוק ברית פועלי ארץ-ישראל, האיגוד המקצועי הערבי, המנהל על-ידי מפא"י, לאחר שנתגלה כי האיגוד אינו אהוד על המוני הערבים וכי כמה מזכיריו טטו מן הקו המפלגתי. אחד המזכירים, רחמון איוב, כבר פוטר ושלושה אחרים יפוטרו בימים הקרובים. לעומת זאת יש להניח כי בתקופה שבין פירוק הברית והבחירות לכנסת יתקבלו מאות פועלים ערביים לשורות ההסתדרות-העובדים.

הגבעה 24 עונה – בלונדון

חוכל לפגוש כמה מאות מהם כאן. אלה הם מקומות המפגש הבינלאומיים. בפתח ניצב יהודי קטן ורזה מויטציפל בגלימה ספרדית רחבה ושחורה וסומבררו, חושף כמה שיניים צהובות וטוען שהוא ממאלטה, או מקסיקו, או שניהם כאחד. חם, דחוס, מחניק, אבל כולם אוהבים את זה.

בפינצ'ליירוד אתה פוגש מכרים מתל-אביב יותר מאשר ברחוב דינגוף. קפה קוסמו דומה בדיוק לכסית, אפילו אותו הלכלוך והשרות, רק חזקל חסר. ישנם כמה ישראלים שעדיין לא הגיעו הנה, אבל שמעתי שהם בדרכם. אפילו של גבעה 24 אינה עונה, והוא האחרון. כל הבמאים, עוזרי הבמאים, השחקנים, הסטסטים, אלה שנתנו את הכסף וגם כמה אוהדים כבר הגיעו הנה מזמן. איש לא נותר על הגבעה, היא לא תענה. אבל לשבחם של המוסדות העוסקים כאן בהעלאת יהודים יאמר שהישראלים מהווים את האחוזה הגבוה ביותר בין העולים מכאן ארצה.

מי שרוצה תרבות, יכול למצוא אותה כאן. ברויאל פסטיבל הול, אולסהקונצרטס הנאה והחדש ביותר שראיתי עד עתה באירופה. שם מתחרים מנחין בחפץ ואיוק שטרן בדוד אויסטראך. חציטוריאן מנצח על יצירותיו וסיר תומס ביצ'ם הזקן באמת נפלא. את שקספיר מציגים עדיין בכמה תיאטראות, ואני מתחיל להתגאות בתל-אביב. מפני שלא יותר מתשעים אחוז מהמחזות המועלים כאן על הבמה בכמה עשרות תיאטראות הם קומדיות תפלות, חבוטות, גושנות, בביצוע וול, וכל העסק קיים כפי הנראה רק בשל העובדה שגמזו עדיין לא הגיע הנה.

אחרי שראיתי כמה וכמה מהמחזות האלה הגעתי למסקנה שמוסינון הוא גאון, וזהו אחת המסקנות המזוירות והעצובות ביותר שהגעתי אליהן מעודי. היתרון היחיד של תיאטראות לונדון, מחוץ לאולד ויק ועוד ארבעה חמישה, הוא בזה שהשחקנים אינם מדברים אנגלית במבטא רוסי, אבל זה עוד יבוא, אולי.

בחצות בדיוק נפסקים החיים. אין תחבורה. כולם רצים בשארית כוחותיהם לתפוס את הרכבת האחרונה. זוהי הסיבה שמחוץ לכמה שוטרים ושיכורים לא תמצא איש מסתובב ברחובות לונדון. האנגלים מחזיקים בדעה שאלה שאין להם כסף חייבים ללכת לישון מוקדם ולהשכים קום לעבודה, במקום ללכת בטל ולסכן את שלום הציבור. אלה שיש להם כסף, יכולים לנסוע במונית. שקט כבד יורד על הכרך. איש אינו מפרע למוניות בבריטיש מוויאום לישון את שנת הנצח. רק האריות רוסנים מפעם לפעם מתוך שינה בכלוביהם בג'החיות בריגנטס פארק, ולב יהודי הומה ככינור. האימפריה השוקעת ויהודה העולה.

למחרת יחריף הויכוח שוב. אטלי יקום, יבקש מצ'רצ'יל סליחה על שהוא מטריד אותו בויכוח מיד לאחר המאורע החגיגי, צ'רצ'יל יקום, לקול מחיאות כפים, יודה לאטלי ויבקש ממנו להמשיך, בהיותו ממלא רק את חובתו.

נואמי כל העולם

הייד-פארק, במוצאי יום ראשון, הומה מנואמים וגם קצת קהל. אחד מדבר נגד צ'רצ'יל, וגם השני והשלישי. יהודי מטיף לנצרות, ארבעה מחוקיצ'לם, חסרי-שינים, מנעמים ומירות נוראות בדבקות. עשרה כורעים על ברכיהם בתפילה, גרמני צעיר מאד ולבן-שער מטיף לממשלה עולמית אך איש אינו שומע לו, והסוציאליסט עומד לו סתם על דוכנו ואינו מנסה אפילו לדבר. אחד הדומה לפרופיסור מדבר בשקט, ברצינות, על כמה תופעות שליליות בחברה האמריקאית, מסתייע בציטטות ומסביר לקהל שומעיו את האדיאות של השירה המודרנית.

האנרכיסט הוא נפלא — קול עמוק-רועם, זקן שחור, עמידת-קרב מאוששת, הומר חז. למי אין כאן הזמור? נואמי כל העולם, בואו להייד-פארק, האוינו לאלה דברי השוק, יורשיהם של הרטורים הקדמונים, בעלי תנויות טבק ופקידים בנקים הבאים הנה לנאום בשעות הפגאי, להנארה, ויודעים כל מה שיש לדעת על חיתוך דיבור, שנינות, משחק, הבנה פסיכולוגית של הקהל. וכל זאת מפני שאיש מהם אינו טוען שהעם חתר בו.

אף על פי שלונדון היא כרך גדול, יש בה גם מן הקסם של פרובינציה, ובזאת היא שונה מכל כרך אחר בעולם. כל רובע מרובעי לונדון היה בזמן מן הזמנים כפר קטן, והוא מתנהל עד היום כמו כפר קטן, עם המועצה המקומית שלו, העתון שלו, וכל מוסדותיו. כל רובע, על בתי הקטנים, שמעט אף פעם אינם עולים בגובהם על שתי קומות, שומר על צביונו המיוחד. הסיטי של לונדון היא לאמיתו של דבר, העיר הקטנה ביותר באנגליה.

שלש-עשרה מיני קפה

העולם הגדול פולש לאנגליה. הפאבס האנגליים, אליהם היו סרים גיטלמנים ללגום בירה או קפה פושר ותצל מפנים את מקומם במהירות לבארים נאים ומבריקים בנוסח איטליה, בהם תוכל להשיג 13 מיני קפה משובח, מקאפוצינו עד בכלל. יש להם שמות מצלצלים — מוקאמו, אל קובאנו, קאבאנו, סירוקו, ואם לא פגשת כמה אלפי ישראלים ברחוב

לונדון הסעמירה

שש שנים לאחר שגירשנו את הבריטים, חזרו החיים בלונדון למסלולם. בשדה-התעופה קיבל אותי פקיד בריטי, שנראה ודיבר והתנהג בדיוק כמו פקיד בריטי בשדה-תעופה בריטי בסרט בריטי. כל הבריטים שראיתי מאז, ואפשר לפגוש מהם גם בלונדון, נראו בעיני כבריטים לכל דבר. עד כאן ההפתעות.

בעיר הגדולה והנוראה הזאת, בין ריבואות בתים קטנים-משחירים, באוויר מורעל ספוג עשן, ערפל ופיח, נעים שמונה וחצי מיליון בני-אנוש — מחציתם, בדרך כלל, במחילות ארוכות לאורך ומחניקות מתחת לפני-האדמה, שם אפשר להגיע יותר מהר ובזול יותר לכל מקום תחת שמש לונדון — אם רואים אותה.

לאור הדמדומים הנצחיים, תחת פנסיה-רחוב שאינם כבים כמעט אף פעם, חולפת על פניך בשאגה שינה פוסקת נשימות הכרך. סינים, יפאנים, הודים. לבנים. שחורים מאפריקה. שחורים מאמריקה. שחורים מאי הודו המערבית. אינדיאנים. אסקימוסים.

כל אניה מביאה מאות ואלפים מהם. רצו אימפריה, הנה להם אימפריה. וגם חלוצים מישראל. ספרדים גם אשכנזים, וגם אנגלים, ב"באולר האט" ומטריות. כולם רצים רצים, אחרת יאחרו את הרכבת המוליכה לתחנת הרכבת אשר ממנה יוצאים האוטובוסים לתחנת הרכבת. כאן אינך יכול ללכת, אלא להדחף. בגזירת-הגורל תגיע לאן שתגיע, או למקום אחר.

האנשים כאן עייפים עד מוות. בבוקר אינם יכולים להתעורר. בערב הם ישנים כולם ברכבת התחתית. אתה נוסע ונוסע ונוסע כאן, משוגע ממראה עיניך וממשע אוניך. נפלט ונקלט בטרם תספיק לשאול מדוע. קמים שעתים לפני תחילת העבודה כדי להגיע בזמן, נוסעים שעתים חזרה, עייפים, תשושים. יותר מדי דרתי-מחצית הפחמן באוויר, אבל יש על זה הרבה ויכוחים מדי שנה, בעונת ה"סמוג".

צריחים בערפל

ליר גדות התימה העכורה, שהיא, כפי שכתב פעם עתונאי ישראלי "הירדן של לונדון", מתנשאים בערפל צריחי הטאואר, הוסטמינטר אביי ובניי הפרלמנט. דרך אולמות הקומרים וקורדים, מקושטים בציורי קיר משמימה, תוכל להגיע אל יציע-הפרלמנט, לשאוב לקרבך את תחומי הנושן של מטבח המדיניות הבינלאומית. הצירים משתחוים לספיקר. הספיקר משתחוה לכסאו. מפני שפעם, לפני כמה מאות שנים, עמד שם מובח. אלה בשורה הראשונה רשאים להניח את רגליהם על השולחן, אף עושים זאת, לעיני עם ועדה. אלה מהם הרוצים להריח טבק, הניתן חינם לכל צירי הפרלמנט, מריחים טבק ומזווררים להנאתם. "היר, היר!" הם קוראים, באנגלית צחה, ואינם חלים ואינם מרגישים כמה אנחנו מתרגשים מהעובדה שהנה הם יושבים להם סתם ככה בפרלמנט שלהם ומנהלים את המדיניות הבריטית.

ביום הולדתו השמונים של צ'רצ'יל נפתח חגיגת מושב הפרלמנט. בתהלוכה רצינית צועדים סוסים, המוני סוסים, ועליהם שומרי ראש-המלכה. אחריהם מכוניות קטנות לפינוי הגללים, פרפטואם מובילה.

הפרשים בגלימות אדומות, קובע-גחונות מוזהבים המכסים את מצחם, עטרת נוצות, חרבות גבוהים. תמירים. לפניהם רוכבים בסך כמה שוטרים ושומרים על הסדר הקיים. שוטר אחד מפקח פיהוק נורא. הוא קרע כמעט לשניים הרעיון מצחק אותו, כפי הנראה, מפני שהוא מחייך. גם הסוס מחייך, וגם הקהל. כמה זה אנושי.

המרכבות מופיעות — לורדים, נסיכות, המלכה האם, המלכה. ההמונים מריעים. הוסטמינטר הול מקושט לכבוד המאורע, המלכה נושאת את נאום-הכתר. צ'רצ'יל נושא את נאום יוסה-הולדת. הטקס תם, והחיים מתחילים שוב.

רחוב לונדוני בשעת מסע המלכה לפרלמנט
עוזיה בדרך, נמזו עוד לא הגיע

רצונך לזכות ב 25 לירות?

סע עם

סחל אביב רחפה, ירושלים, נתניה, העסק, הנגיל וחזרה וסיח ערי ישראל נוסעים בישרים רק בישיבה, הנוסע! פנה לחנות, אנדי המקום בישר פנוי בשבילך בכל שעות היום

אגד(א.ש.ה.) מקשר ישובי ישראל מדין ועד אילת

ולק

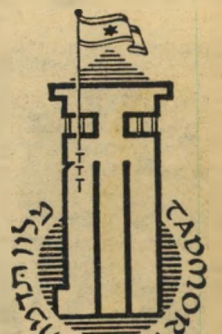
פרטים מלאים ראה בעמוד מספר 18

הגנו את הולדת

שנת 1955

השתתפו במסיבה הנערכת להנאתכם במועדון טופאז, הנמצא במרחק 15 דקות נסיעה מתל-אביב, ביום שני, 31-12 לצמבר 1954. במסיבה ישתתפו שתי תזמורות בניצוחו של מנדלבלאום והזמרת הישראלית החדשה ביותר, אריקה רוסי.

רעשנים, מתנות, שתי כוסיות המשקה הראשונות ומנה של קינוח סעודה יהיו כלולים במחיר של 10 ל"י לנפש (כולל את כל המסים). הזמינו מקומות מראש בטלפון 25113, או 66595. שירות מוניות אל המסיבה וממנה ינוהל על-ידי קופל טורס, רח' טשרניחובסקי 4, טלמון 3365, תל-אביב.

חוף הרצליה

פרטים יחידים במוסיקה

פרס ראשון:

טיפסה הקור ושוב חיינם לחול.

מלון תרמור

פתוח בכל ימות השנה.

במדינה

(המשך מעמוד 6)

התיאוריה של בן-צבי חסטה מפיהם של הבלגנים וההיסטוריונים החובבים שאנת מחאה: "אנאכרוניזם" הרי הצלבנים גור שו מן הארץ למעלה מ-200 שנה לפני שהומצא הדפוס על-ידי גוטנברג, ואין זה מתקבל על הדעת שהלוחמים הנוצרים טר-חו והוציאו עלוני ידיעות בכתב-יד.

"יתר על כן, טען בשבוע שעבר היס-טוריון נרגז, "ראנסימאן" לא כתב אפילו מלה אחת על עלוני ידיעות — ומה שלא ידוע לראנסימאן על מסעי הצלב, לא ידוע לאיש."

לא באיטליה, בסין. החולקים על דעת הנשיא לא הסתפקו בטענות נרגזות, אלא השמיעו השערה ריאליסטית יותר על מקורה של המלה "גאוסט": המלה נוצרה במאה ה-17 בחוציה, מקום שם הופיע ה-עתון היומי הראשון, אשר נמכר לכל ב-מטבע מקומית, שהיתה מכונה בשם גאוסטה. גם השערה זו עוררה את זעמם של כמה חובבי היסטוריה, טענו הם: "אפשר ש-י שבי חוציה שילמו בגאוסטות ואפשר שלא, אבל דבר אחד ברור: העתון היומי הראשון בעולם לא הופיע באיטליה, אלא בחצרו של קיסר-סין, במאה העשירית."

השבוע היה החיכוך המדעי עדיין רחוק מסימו. אמר אחד ממנהיגי הנשיא: "חבל מאד שהתיאוריה אינה נכונה, היינו יכולים לתרגם את המלה "גאוסט" לעברית ולקרוא לעתון בשם עזותון."

דיפלומטים

אכזבה מכוכבת

כמעט הכל היה מוכן, המוזמנות היו ארו-זות, בדרטו קאפומאצו, רוזן קאמפולאטורה, ציר איטליה בישראל יושב וחיכה למסוס ט.ו.א., שהיה צריך להגיע לרומא ביום ד', שעבר בצהריים. מטרת הנסיעה: בילוי חגרימולד בחברת אשתו ושני ילדיה.

אולם לפני צאתו לדרך היה על הציר לסדר שני עניינים פטוטים: לדאוג להאר-חתה של כוכבת סילבאנה פאמפאניני (ראה רפורטז'ה), שעמדה להגיע לישראל, ולק-בל אישור חופשה ממשרד החוץ האיטלקי. העניין הראשון סודר על נקלה: הטיפול בכוכבת נמסר לאחר מזכירי הצירות, ש-ערך לפאמפאניני תוכנית סיורים מפורטת, בתוכה ביקור ביום ה' בהצגת סרטה ש-רת מחצית המאה, שהוצג בקולנוע מוגרבי החל-אביב. התוכנית פורסמה באחד מעתוני ניהערב. הספרים קראו אותה בעניין, מ-הרו להצטייד במלאי גדול של כרטיסים ל-הצגה השניה של יום ה'.

הקהל חיכה לשווא. אולם העניין השני לא היה כל כך פשוט. אישור חופשתו של רוזן קאמפולאטורה בושש להגיע, במ-קומו הגיע ביום ד' שעבר מבקר, אשר העלה אבקת אכזבה על פני הציר: משרד החוץ האיטלקי ראה בביקורה של פאמפאניני בארץ מאורע חשוב ביותר, ציווה על הציר לארח אותה אישית.

אכזבתו המכוכבת של הרוזן הסבה אכ-זבה גם לכמה מאות ישראלים: ביטול נסיעתו של קאפומאצו גרם לשינוי קיצוני בתוכנית סיוריה של פאמפאניני. הצעירים, שהוציאו את מיטב כספם על כרטיסי-קול-נוע, חיכו באולם מוגרבי לשוא: סילבאנה קיבלה מן הציר הוראות לבסל את ביקורה בכית-הקולנוע, השתתפה, במקום זה, במי-סיבת קוקטייל שנערכה בחוללתו הרמת-גנית של קאפומאצו.

ערות

היהודים מארץ שומרון

מציאותם של 90 השומרונים בישראל לא הפריעה מעולם לאיש. מדי פסח זכו, כמעט אוטומטית, ברשינות מעבר לירדן, לעלות להר גריזים, לחוג את הפסח עם 200 אחיהם החיים בשכם. בשאר ימות השנה עסקו ב-מלאכותיהם, ככל האורחים הישראליים ה-אחרים.

השבוע הוחרדו משרד הדתות והשומרונים הישראליים (המרכיזים ביפו ובחולון) מ-שלוחתם. משרד הפנים הוציא הוראה למלא את הסעיף לאום שבפנקסי הזהוי של ה-שומרונים במלה "יהודי".

קבע משרד הדתות: לפי דין התורה אין השומרונים יהודים (עוד היום הזה הם עו-

הנשיא

דבר עוז

האמונה באל אחד, החוקים המודרניים והשיר צאנה צאנה, היו דק שלושה פרטים ברשימה הארוכה של הדברים הטובים, אשר העניקה ישראל לעולם כולו.

בשבוע שעבר ניסה נשיא המדינה, יצחק בן-צבי, להגדיל את הרשימה עוד יותר: בעת הסעודה, שנערכה לכבודו על-ידי אגודת עתיניא ירושלים קם הנשיא והכריז כי ה-מילה "גאוסט" נובעת משם העיר עזה, מקום שם הוציאו הצלבנים את עלוני ידיעות ה-יומי הראשון.

* כינוי מיושן לעתון "ימי, אשר נזכר עדיין בשם עתונה הרשמי של ממשלת ה-מנדט, פלסטיין גאוסט.

* היסטוריון בריטי, בנו של הלורד ש-התפרסם כמתווך בימי מינכן.

ישראל תשי"ד: מספר חזק

10,916 איש לעולם (מהם 2084 חולי, לב 25 חולי עבדת, 14 חולי שפעת).

הנותרים בחיים יכלו לשכב, בשעת מחלה ב-10,609 המיטות שעמדו לרשותם בבתי החולים, להעזר ב-3919 הרופאים, 947 רופאי השיניים ו-813 הרוקחים המצויים בארץ. בשעת הצורך יכלו להסתייע גם ב-197 המיילדות המוסמכות.

העובדה שרובם המכריע של תושבי ישראל לא ניצל אפשרות זאת מוכיחה כי התפרט הישראלי היומי (2738 קלריות) הצדיק את עצמו. תפירת זה הירכב, בין השאר, משך השנה מ-140 ק"ג לחם, 118 ק"ג מירוח, 118 ק"ג ירקות, מלבד 14 ק"ג דגים, 10 ק"ג בשר, 2.5 ק"ג סוכריות ושוקולד הספיק הישראלי הממוצע לאכול משך שנה גם 6 ק"ג בננות, חצי ק"ג תרד, 234 ביצים וארבעים גרם תות-שדה.

כדי לרדת את צמאונם, אחר אכילה שנתית של 5 ק"ג חצילים, 2 ק"ג זיתים וחצי ק"ג שוב, שתה כל ישראל 84 ליטר חלב, 9 ליטר בירה ו-2.5 ליטר יין.

התעסקות רצינית יותר לישראל, אפילו מאכילה או הקשבה לקול ישראל ב-244,622 מקלטי רדיו, היתה פרנסתה, שהכניסה לה, בממוצע (לכל גבר, אשה וילד) 483 ל"י לשנה, מהם הפריש 124 ל"י לקיום המדינה על 37,682 עובדיה ו-1,111 אסיריה.

בעזרת קידושי-שעה, סבון-גירוח, המספר החוקי-באמת של ישראל, במספרים לפחות, הוא משקה. בעזרת 760 מיליון קלוטר שעה חשמל, 700 מיליון מטרים מעוקבים מים, 45,073 סלונים, 34,060 מכוניות ו-31 אניות (בנפח כולל של 120 אלף טון) הפיק המשק: 350 אלף טון פרי הדר, 260 אלף טון ירקות, 10 אלף טון שחת, 30 אלף טון חטים, 1800 טון סבון, 369 מיליון ביצים. התעשייה יצרה, עיבדה והרכיבה 26,988,000 לבני סילקט, 1,468,274 גירות חשמל, 464,755 טון מלט, 148,710 קארטס יהלומים (בשחי של 4.6 מיליון ל"ג), 2013 מכוניות, 795 טון חלודה וששה טון סבון-גירוח.

זו תביעה נגד חברי אירגון-מחתרת חדש, א' נגד עסקן מפלגתי, שנתפס במעילה. מגמתה היתה להגן על שלום הציבור: ישראל פרגו, עורך השבועון התלאביבי הקולמוס, הובא לדין באשמת פירסום ידיעה כוזבת, אשר היתה עלולה לגרום לבהלה. כאשר הוזמן פרגו לתחנת-המשרה והן אוזן המשרה שהוטחו נגדו, נתקף תמחו: משך 15 שנות קיומו של הקולמוס עלה בידו לשעשע את הקוראים, או לשעמם אותם — אך מעולם לא הצליח להפיל עליהם פחד.

השטרס מיהרו להפיג את תמהונו של העורך: לא השבועון היה עלול להפחיד את הקוראים, אלא המודעה שפורסמה בעתו: מעריב בצורת ידיעה, תחת הכותרת: "הבנק הלאומי משלם בכסף מזוייף".

אולם פרגו לא קיבל גם הסבר זה, פרץ בצחוק רוע: "אין זו אלא תחבולת-פרץ סמית שהורפסה בשחיתות-המודעות של מעריב. כל מי שמכיר את הקולמוס עוד מן הימים, בהם נקרא בשם הרומאן הזעיר, מכיר גם את המודעות שלי!" ליתר בטחון הוציא פרגו מאמץ את גזרת המודעה והקריא לשוטרים את המשכה: "על התפתחות הפרשה נמסר בקולמוס של השבוע, בסיפור פשוט מקסימה".

הסמל החוקר לא קרא את הסיפור. הוא גבה מפרגו עדות, שיחרר אותו, לאחר שהבטיח להודיע לו על תאריך המשפט.

תותחים מוד אנקורים. העורך לא נבהל. הוא היה בטוח כי יעלה בידו לשכנע את השופט כי הוא לא התכוון להפיל חתך על איש: "עכשיו אני רואה שהמודעה היתה חריפה מדי, אפשר שהייתי בלתי זהיר, אבל לא עלה על דעתי שמישהו יבהל. עד עכשו אינני מאמין שמישהו נבהל באמת. זה היה רק שוויץ של המשטרה".

פרגו סעה. היה בארץ מישהו שנבהל באמת ובתמים: מעריב, שפירסם את המידע הבלתי-זהיר, מיהר לשלוח מכתב-התנצלות להנהלת הבנק הלאומי.

הנהלת הבנק קיבלה את ההתנצלות, הבי טיחה שלא לנקוט בכל צעדים משפטיים, עקבה אחרי הפרשה בחיוב. אמר אהרן רואל, יועצו המשפטי של הבנק הלאומי: "אין אנו רוצים לירות בתותחים על אנקורים. מישהו עשה מעשה שטות, ואם יקום רעש מסביב לשטות זו, תתעורר בהלה אמיתית".

תנועה

לא לוח-מודעות

בשבוע שעבר פרצו כמה נהגים שיסבו בבית-משפט השלום התלאביבי, חיכו ל"בירור משפטיהם, בתרועות שמהל למשמע פסק-דין, שהוקרא עליהם שופט שלום משה דואר: השופט זיכה מכל אשמה את נהג (המשך בעמוד 12)

את ששוננו ואת יגוננו, את מלחמת הקיום שלו ואת קיום תקוותיו, תאר האדם כמלים ובתווים, כחרוזים ובציורים, בצבע, באבן, בפלדה ובצד. דואר. "הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה" מבכרת להשתמש במספרים החודש פרסמה הלשכה את הכרך החמישי של "השנתון הסטטיסטי לישראל (תשי"ד)", המכיל בתוכו את החומר הגדול של המהפכה הישראלית. כמה מן המספרים, הזקוקים מן הכרך בן 267 העמודים: גרושי הטבלות, וה- מוכיחים כי ישראל היא, אחרי הכל, מספר חזק:

בשנה שעברה חיו על 20700 הקלומטרים המרובעים של מדינת ישראל, ב-848 יישוביה (ביניהם: 21 ערים, 328 מושבים, 231 קיבוצים ו-97 כפרים ערביים) *1,669,417 איש (מהם 1,483,461 יהודים), 201 אלף בני צאן, 94 אלף בני בקר, 20 אלף חמורים ו-3500 גמלים.

עוד יותר מאושרים מ-21,260 הישראלים שיצאו לחוץ-לארץ לשהות ממוצעת של 162 יום יתכן והיו 15,178 הווגות שנישאו בשנה שעברה (גיל ממוצע של חתן יהודי: 30 שנה, של כלה יהודיה: 25). הם לא ידעו, כנראה, על 2430 הווגות שנתגרשו באותה שנה, אך אם בני הווג היו דרווים או נוצרים לא הרבו לחשב על מסכת גטין. שלא כיהודים וכמוסלמים, אצלם מתגרש זוג אחד על כל ששה הנישאים, מתגרש אצל הדרוונים רק זוג אחד על כל 15 נישאים, אצל הנוצרים — אחד על 80.

בשעת הצורך, מיידידות מוסמכות. לעומת 52,551 ישראלים שראו את אור העולם לראשונה בשנה שעברה, הלכו

* כל המספרים מהשנה בה נאספו לאחרונה.

לטייל בארץ, ללמוד. היא יגשה לרבנות, ביקשה גט.

בית הדין הרבני התיחס לבקשה באהדה, אך הביע את צערו: הגט יוכל להינתן רק בנוכחותו של הבעל הצעיר (25). בורה נש-ארה נשואה, חלמה על היום הגדול, בו יבוא בעלה לישראל, יאפשר לה לקבל את חירותה.

"אני אוהב אותה". לבסוף הגיע היום הגדול. חיים קומימי בא לארץ-האבות. הוא בא לבד. איתו הגיעה גם אשתו השנייה, אשר נשא בתמין, שהיתה אם לילד, חיכתה לילדה השני.

הפעם הסכים ביהמדין הרבני לקבל את בקשתה של בורה, פסק: "בהתחשב עם העובדה שחיים עמרם קומימי לא השתדל לעלות בעקבות אשתו ארצה משך שש שנים ובהתחשב עם המצב הבלתי-רצוי שנוצר, על חיים עמרם קומימי לתת גט-פטרון ל-אשתו, בורה קומימי, תוך 6 חודשים".

אילם אהבתו של חיים לבורה היתה חזקה יותר מכל פסקי-הדין שבעולם. הוא סירב לגרש אותה, טען: "היא אשתי הראשונה, ואני אוהב אותה. אשה כמות אוכל להשיג רק בחלום".

כאשר חלפו שש החודשים, העבירה בורה את תיק-הגירושין לידי עורך-דין אהרן חייבי, אשר פנה מיד ליועץ המשפטי בבקשה ל"כפות על חיים עמרם לחתום על המסמכים הדרושים. היועץ המשפטי נענה לבקשה. ש"גר קומימי מכתב רשום, המצוה עליו ל"התייצב בבית-הדין הרבני, תלאביבי, עד ה-27 לדצמבר 1954, לשם מתן גט-פטרון ל"בורה, היתה בו: "אם לא תיענה לצו זה, אבקש את בית-המשפט המחוזי לכפות עליך את מתן הגט עליידי כליאתך במאסר. התאריך שצוין במכתב הנצ"ח, וקומימי טרם הופיע ברבנות. בינתים חזר חורי ברה על הבת הסוררת, דרשו ממנה לבטל את בקשתה לגט, לחזור לבעלה: "זאת בור-שה וחפרה! כל תושבי המעברה מדברים עלייך" בורה רק משכה בכתפיה: החירות היתה יקרה לה יותר מכל.

משפט

האימון עורער

השבוע שימש אולם בית-הדין המחוזי תלאביבי במה לגירסה ישראלית חדשה של המחזה המוד על הקיץ. המשתתפים: העד ד"ר יואל מוגיה, היועץ הפסיכיאטרי למחלקה לשיירות רפואה ציבורית של עיריית תלאביב ועורך-דין גדעון מרגלית, סניגורם של נאשמים בשוד יצחק שטייטוב ואלימלך בן-יעקב.

גם הפעם, כמו במחזה עצמו, אישר הפסיכיאטר המנוסה את כל דברי הסניגור המנוסה ביחס לדמות המרכזית של המשפט: רפאל חגג.

רפאל, שעלה לארץ מטריפולי, עכב כנבאי, נפל לפני חודשים מספר קרבן לשני שוי

שים כמשפטים הראשונים, אינם יראים את ה"..."

גם השומרונים התנגדו לתואר יהודי. הם ראו בו עלבון, מכיון שהם חושבים עצמם צאצאי עשרת השבטים, עומדים הם בתוקף על התואר ישראל.

משרד הפנים, תחת ידו התקפה של ישראל רוקה, לא נרתע, משיך לרשום יהודי ב"ספר לזום לכל שומרוני שקיבל מנסק זיהוי. הוא הסתפק בעדות רמה — זו של נשיא המדינה, יצחק בן-צבי, שביקש להשיב, עוד לפני שנים, בהיותו עדיין נשיא העוד ה"לאומי, את השומרונים ללאום היהודי.

שני הצדדים שכחו עדות הרבה יותר חרי תחת, והרבה יותר עתיקה, שהעידה על צד-קט גישת משרד הפנים. כתב הרש"י של המשנה, רבי עובדיה מברטנורא בשנת 1488, בסכמו את מסעותיו בפורה היהודית: "בארץ מצרים (הקיר) היום (מצויים) כשבע מאות בעלי בתים יהודיים, מחמים מהם שומרוני-נימ, הנקראים כותים, ומאה וחמשים קראים, והשאר — כולם רבניים".

מנגנון

מי מכיר מי יודע?

גרשון צופין לא היה סתם מוכר-נסט ב"מגדל-אשקלון. בכוכה של 50% (פציעות יד, ראש וזעזוע מוח) היה גם אחד מאלף הנוכחים של מלחמת העולם השנייה החיים בארץ. כי כל האלף היה גם צופין ונאי להנחות מסים שנות. אחת מהן: מיטור מתשלום שני שליש המס הכללי (ארנונה) על דירתו. צופין פנה לעיריית מגדל, שנתנה למשרד הפנים, ביקשה לשחרר את נוכה המלחמה ב"נאצים מתשלום הארנונה כמקובל.

תשובתה המפתיעה של המחלקה לעיריות ומצועות מקומיות האנף לשלטון מקומי, משרד הפנים, שכאה אחר ששה שבועות: אין לשחרר את צופין מתשלום הארנונה כי סיבה פשוטה — אין לנו רשימה מפורטת של הצבאות המוכרים שהשתתפו בצבאות מעצמות הברית".

הצבא שלעדות השתתפותו במלחמת הע"ר לס השנייה היתה דרישה למחלקת העיריות רשימה מפורטת: הצבא האדום, בשורות הפרטיזנים שלו לחם ונפצע גרשון צופין.

רת

הבת הסוררת

נערות רבות בנות 17 מחכות לנסיך רכוב על סוס לבן. אחרות מחכות לתעודת-גירות. בדרה"י קומימי מחכה לגט פטרון. בורה נשואה לחיים קומימי עוד בתמין, בהיותה בת 11. היא לא ראתה בנשואיה המוקדמים כל דבר יוצא-דופן: "כל הבחור רות אצלי התחתן בגיל צעיר". כך נהגו ההורים — וכך נהגו ובנים.

לפני שש שנים עלתה בורה לישראל על מרבד הקסמים. היא השתקעה יחד עם הוריה בראש-העין, עבדה במשק-בית. חיים נשאר בתמין. הוא הבטיח להצטרף אל אשתו תוך זמן קצר, אך לא קיים את הבטחתו, הסתפק בשיגור מכתבים מלאי אהבה וגעגועים.

בינתים חל בבורה שינוי גדול: היא נפגשה עם נוער ישראלי, גילתה כי עודנה צעירה, כי גם היא יכולה להיות חופשית.

* מלכים ב', פרק י"ז, פסוק ל"ד.
* פירוש השם: כוכב-לכת.

מתגרשת בורה קומימי
"רק בחלום"

צלם והידיעה: מבלה זו שעות בחברת

הכפאמיני

היא אוהבת לספר על אימליה.

הנשיקה שלא ניתנה: הכוכבת התי

הסרטים שהוקם בקרבת בית פאמפאניני ביי קש וחזר וביקש לשלוח את סילבאנה למבחן הסרטה. המסריטים ראו את הנערה עובדת על פניהם בכל בוקר, ועיניהם המנוסות קבעו מיד כי צפוי לה עתיד קולנועי. בקשותיו של אולפן-הסרטים הפכו נמר-צות יותר ויותר בשנת 1947, לאחר שזכתה סילבאנה בתחרות מלכות-יופי, הוכתרה ב- תואר מיס איטליה. דמורה שלה למוסיקה שלח את תצלומה לשופטי התחרות, בלי ידיעתה. בתחרות עצמה הופיעה סילבאנה שהיתה אז בת 19, בלוחית אמה.

תהילה וראיות

נצחונה של סילבאנה פאמפאניני בתחרות היופי שבר את התנגדות האב, אילץ אותו להיענות לבקשת אולפן-הסרטים. מיד מ- אליו שסילבאנה עברה את המבחן על נקלה, קיבלה תפקיד של זמרת בסרט מאסטר גיובאני. סוף סוף התגשמו חלומותיה של הנערה יסתר-הנארי: היא הלמה על גובה ומבנה

(ראה שער)

סילבאנה פאמפאניני איחרה לבוא. מסי בת-עונגאים היתה צריכה להתקיים ביום ה' שעבר, בשעה 16.00 בדיוק. השעה היתה כבר 16.15. האולם הגדול של מועדון ה- לילה הנספח למלון דן התלאביבי המה מ- שאין קולותיהם של עתונאים, תיירים ו- סתם סקרנים. כולם חיכו בקוצר-רוח לכיאה של הכוכבת האיטלקית, השתוקקו לראות את חמוקיה, אשר הושח בפי בני ארצה לאלה של חנוס ממילו.

מישהו טלפן לחדרה של סילבאנה. אין תשובה. לאן היא נעלמה? איש לא ראה אותה עוזבת את המלון. היכן היא מסתתרת? סילבאנה לא הסתתרה בשום מקום. היא נמצאה איתה שעה במעלית, שנחצתה בין הקומה השנייה והשלישית של המלון, מסרה ראיון בלעדי לכתב העולם הזה. צלם העולם הזה ניצל ככל האפשר את האור הקלוש שבמעלית, צילם אותה מכל הזוויות, ומד כירה של סילבאנה, מוריס ארגאס, מילא תפקיד של מתרגם.

פרת היה אחד מבני-המזל המועטים, ש- זכו לראות את פאמפאניני לא כשחקנית קולנוע מפורסמת, המרואיינת ומוסרסת על כל שעל, אלא כאשה פשוטה ומעוצבת. הקלקול במעלית הרגיו אותה. עיניה ה- יפות-אפורות קדרו וירו בריקים. אולם ה- דבר נמשך רק רגע קל. היא נתחייכה, משכה בכתיפה, קיבלה את התקרית כולה בהש- למה ובהומור דק, מבלי להעלות על דעתה שפרת, אשר רצה בראיון בלעדי, היה, אולי, אחד הגורמים לקלקול במעלית. מוקדם יותר, בחדרה המפואר, אשר ב- קומה השלישית, כמעט ולא הספיק צלם העולם הזה לצלמה: ארגאס הנמרץ והזריז האץ בה ללא הרף, התחנן אליה בשם ה- בתולה הקדושה והקדושים הקדושים פחות: "עלינו לרדת! העתונאים מחכים!"

הנוכה לבכית

העתונאים הוסיפו לחכות, ובינתיים הסיעה סילבאנה פאמפאניני את שותפיה למעלית ה- דוממת אל תוך עברה — ובמקצת גם לתוך עתירה. רק במקצת. כי סילבאנה אינה מע- מיקה חקר בעתיד: היא מחבבת את הדה- יותר מכל.

מדי פעם בפעם לחצה הכוכבת על אחד הכפתורים, תוך נסיון-שוא להפעיל את ה- מעלית המרדנית. היא התלוצצה על חשבונו של ארגאס המעוצב, שהוסיף לפלוט את שמות מרים הנצרות, מרים המגדלית ושאר הקדושים. דומה היה כי היא נהנתה מכל הפרשה. הפעם לא היתה זו העמדת פנים, אלא תגובה טבעית-לבבית.

קרוב לוודאי שסילבאנה היתה שטופה ב- צחוק והלצות גם בלחותה, כאשר שלח אותה אביה, בעל בית-דמים רומי גדול למגור מאטר דה-לה-רוזה. הוא ביקש מן הנזירות לחנכה כהלכה ולהפכה לקאתולית טובה.

סילבאנה לא הפכה לקאתולית טובה אפילו לאחר שלוש שנות שהות במנזר. היא חמקה משם בכל הזדמנות, ביקרה בסתר בהצגות קולנוע ותיאטרון. בתא-המגור הצנוע, מי תחת למגור-מסתה, היה חבוי מספר רב של שבועונים אמנותיים מצויירים. בסופו של דבר נואשו הנזירות מסילבאנה, אילצו את אביה להחזירה הביתה.

הפעם הבין האב לרוחה של הבת. הוא שלח אותה לבית-ספר חילוני, רשם אותה גם לקונסרבטוריון סנטה צ'צ'יליה, מקום שם השתלמה בזמרה ובנגינה על פסנתר.

הטיפול בסילבאנה ובכעיותיה העסיק את פראנצ'סקו פאמפאניני שעות רבות ביממה. עוד בהיותה בגיל צעיר היו מעריציה מצ- טופסים מתחת לחלונות הבית, מפריס את דומית-הלילה בסרנאדות קולניות. יתר על כן, רבים מן המכתבים שהיו מגיעים מדי יום ביומו למשרדו של האב היו מיועדים לבתו החמודה. גם רבים מן המכתבים, שהיו מיועדים ל- פראנצ'סקו עצמו, עסקו בסילבאנה: אולם

סילבאנה מבלה את הבוקר בחלוק וורוד. תנועותיה וחיוכה כובשים לבבות.

יופי טבעי אינו זקוק לשיפור. סילבאנה ממעטת להשתמש בתמרוקים, מעדיפה דהרבות בצמידים, ענקים וטבעות. בשמיה משכרים בריחם, נבחרים בקפדנות.

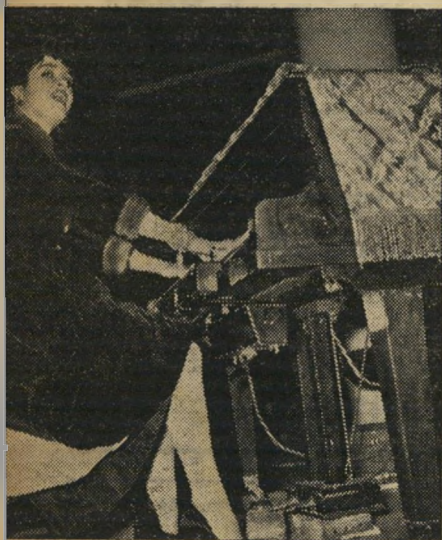

סילבאנה מבלה את הבוקר בחלוק וורוד. תנועותיה וחיוכה כובשים לבבות.

בצהריים מתלבשת לקבלת-הפנים — ויוצאת מחדריה בהידוך מלכה.

סילבאנה העליונה ומלאת-החיים מוכנה לשכוח כי היא שחקנית מפורסמת.

בערב — מסיבת-עתונאים, ושארות מכד סוג. סילבאנה משעשעת את אורחיה.

זה מוד הצלמים, חיבקה את קורבנה, רק חייבה אליו כשנקשו המצלמות.

במשך היום. לא הייתי שוכבת לישון לפני שהיה מוכר לי כי לא חל בי כל שינוי. לאמיתו של דבר לא נשתנה גופי מאז היותי בת 19. אני מקווה שהוא לא ישתנה לי עולם.

סילבאנה לא הסתפקה בעמידה לפני הראי: היא הרבתה לעסוק בספורט, עוסקת בו גם כיום, מקדישה את מרבית זמנה ה"פנוי" לרכיבה, שחייה, סיוף וטניס. גם ה"עבודה היומית" באולפן, הנמשכת לעתים 18 שעות, עושה את שלה יחד עם מסיבות ה"עתינאים, הצגות-הבכורה ומסעות הפרסומת. סילבאנה פאמפאניני שומרת על תמירות גופה במחיר של עייפות מתמדת.

"מרת פאמפאניני, האין זה קשה להיות מוכבת-קולנוע?"

"אין דבר, רציתי בכך."

לא היתה זו תשובה מספקת. אולם עיר ניה האפורות-עמוקות של סילבאנה וצליל קול הקונטרלטו שלה, הצרוד במקצת, ביט" או את אשר לא נאמר: "כן, קשה מאד להיות

ב"ה ראשונה שלי", נזכרת סילבאנה ב"הייתי מפורחת. לא ידעתי מה לע"ות. הלכתי לכנסיה, כרעתי לפני פסל ה"אדונה וביקשתי את עזרתה. דומה כי יא עזרה לי. הצלחתי יפה וכיום אני כבר למדת שחקניות אחרות כיצד לשחק ב"ינות-אהבה. התמחיתי בשטח זה עד כדי שהצנזורים קוצצים כמעט את כל סרטי."

דאגתה השנייה של פאמפאניני היתה כי"ד להישאר תפוחת-גוף — מבלי לרזות, ו להשמין, יתר על המידה. היא ראתה את ברותיה הזמרות משמינות מיום ליום, וה"חד תקף אותה בכל עוז: "בכל ערב הייתי זמרת לפני הראי, ערומה לגמרי, ובדקת כל גופי לפני רגלי לרעיון את כל רגליי."

במדינה

הוא בילה שעות רבות ביממה במאסיתו הקטנה בתל-אביב, הפיק ככרות לחם שחור מות בתוך האוירה המחנקת-לוהטת, בה בשעה שנפשו צמאה למרחב הגלי של הים ולרוח השורקת על פניו.

צמאנו של משה היה בא על סיפוקו רק פעם בשבוע: מדי שבת בשבת היה הוא שוכר סירה קטנה, מפליג מול חופי תל-אביב בלוויית כמה חברים, מטיל מכמורת, או חכה, מנסה ללכוד אחרים משוכנעים. גם כאן היה מולו הטוב של משה ממנו והלאה. במשך 15 שנות היותו דיג חובב עלו ברשתו רק דגירקק ויצוריים חסרי חשיבות. הוא היה חוזר הביתה מאוכזב במקצת, אך מלא תקווה כי בשבת הבאה ילכוד משהו ראוי לשמו.

הדג המסוכן ביותר. התקווה זכתה להתגשמות בלתי צפויה רק בשבוע שעבר, כאשר הפליג משה מול חופי תל-אביב בלחיית חברו גבה-הקומה ושחור-השיער, אבנר מחפוד. הים היה גלי למדי, הרוח נש' בה בכל עז. השניים הטילו המימה חכה עבה עם פתיון חי, לא קיוו לשלל מיוחד במינו, הופתעו כאשר נגררה החכה קדי-מה בכוח אדיר.

גבה-הקומה, סיפר משה, "היציור ש'עלה בחכה סחב אחריו את כל הסירה. התחלנו לגולל את החכה ופתחנו גדל כפל כפליים כאשר צץ מתוך המים ראשו ה' מסרב-ל-חוליים".

פחדם של שני הדיגים החובבים היה מיצוק בחלט: הן דייגי החופים המקצרי עיים והן הבלתי-מקצועיים ראו בחתול הים את הדג המסוכן ביותר בחופי-הארץ. כפעם עבר הכל בשלום. השניים דרכו את שריריהם, הצליחו לגרור את חתול-הים המפרפר אל החוף, להמית אותו בעזרת בול' עץ. "המאמץ היה כדאי", סיפר משה, "כא-שר שקלנו את הדג, גילינו שלכדנו 96 קילו של בשר-פילה מצויין".

בסוף השבוע זכה סוף סוף משה רייזקינד למזג את מקצועו עם חובבתו: הוא הכין לעצמו מנה גדושה של פילה אפוי.

מה שהקליט המקלט

צל השביתה הגדולה עוד היה פרוש על 20 (מתוך 24) חברי מועצת איגוד ה' ימאים, כשהתכנסו השבוע במלון כרמיה החיפאי. מאות הימאים, ששהו אותה שעה על החוף, לא טרחו לבקר בישיבה הפתוחה, השאירו את מקומותיהם לקומץ מנהלי חב' רת שהם ומזכיריה.

נציגי מפא"י היו עסוקים בהשמעת דב' רים עמוקים על התפקיד החלוצי של ה' ימאות, כשהוסקה האידיה פתאומית על-ידי אריה דיסקין, ימאי שחום: "לא באנו לשמוע נאומים", הפליט, "כי אם להביע דרישות!" סענית המתמדרים: הימאים פו' חדים להיבחר לוועידאות. בא/ק דג, אגיד השילומים הראשונה, דומה תא רב-החובל לארמון, תאי הקצינים לזילות, תאי הימאים הפשוטים לברדיונים. כשהתחיל אהרון שטרק, קצין שלישי בא/ק ירושלים, לאורר טע' נות נוספות, איבד נציג הוועידה-הפועל את הענין, שקע בקריאת עיתון. אותה שעה הק' ליט מקלט כל מילה שנאמרה, עורר את חשדות הימאים.

ימאים כנגב. העוקץ האמיתי של ה' ויכוח היה נסתר: הימאים דרשו העלאה ב' משכורת, ההסתדרות פחדה להיענות להם, מחשש שהדבר יימשך תקדים לפועלים אחר' רים. אולם בחודשי-החרים הוסכם על העלאה מוסתית: 20 ל' למלח כשיר, 50 ל' לרבי חובל. אחת הכוונות: להגדיל את המרחק בין מלחים פשוטים לבין הדרגות העליונות. המועצה נסתיימה בהזמנה לעלות לרגל למטה הבחירות של דוד בן-גוריון, בטבריה. אמר הרועה-לשעבר משה-היבקר: "תנו לי כמה ימאים לנגב..."

הארץ

התקנת רשת-ביוב לאורך הירקון לטיהור הים (על המשמר)
אליהו נחמני, חיפה
חיי-הגילה יסוהרו בצינורות המקור בליס.

המשטרה בדקה את עוברם על-ידי לקיחת סביעות-אצבעותיהם.
(האצץ).

לאה בלומפלד, תל-אביב
הנבדק נידון למאטר תשעה חור' דשים.

(המשך מעמוד 9)

אשד יצחק רוזינר, שהובא לדון על כניסה לשטח בו ניצב תמרור אוסר-חנייה, אשר מתחתיו התנוססה הכתובת: "הכניסה לאר' טובוסים של אשד אסורה".

סניגורו של רוזינר, עזריאל ברק, זכה במשפט תודות לשלוש טענות:

• כל הודעה אשר מוצבת על התמרור אינה מהווה חלק מן התמרור, ואין לה תוקף חוקי. ברשימות החוקיות של תמרורי תנועה אין למצוא מודעות מתחת לתמרור רים הרגילים.

• אמנם על פי התיקון בחוק (סעיף 23/א מתקנות-התעבורה, סדר-תנועה) רשאית ר' שות-התמרור המרכזית להטיל הגבלות על השימוש בדרך גם באמצעות מודעות. אבל סעיף זה חסר סאקציה: אין כל זכר לעניש שיטל על מפר ההוראות.

• המודעה הנוונה יוצרת הסליות בין חברות שונות.

הנהגים צחקו. הנהגים שמחו לא רק מפני שאחד מחבריהם יצא זכאי. הם שמחו לא רק מפני שהם זכו לחוות בלהט-טוסי משפטי מחובב. סיבת-השמחה: פסק-הדין נגע לכל נהג ונהג בארץ. זו הפעם הראשונה גילו נהגים רבים כי אין להם כל צורך להודות באשמה ולשלם קנס, כאשר מאשימה אותם משטרת התנועה בהפרת ההוראות ה' צמודות אל התמרורים הרשמיים, כגון ה' הוראות הקובעות את גבולות השטח, בו אסורה החנייה.

קרא אחד הנהגים בחבטו בידו על מצחו: "איזה טיפס הייתי! שילמתי קנסות רבים לשחא! הייתי יכול לחסוך אותם ולקנות מוגית חדשה!" נהג אחר שנשאל על-ידי ה' שופט אם הוא מודה שהוא החנה את מכו' יתו בתחום שנאסר במודעה הצמודה אל התמרור, השיב קצרות: "אני אשם!" מש' פטו נדחה. הנהגים האחרים צחקו.

עתונות

הואור תת-הכרתי

הירחון ההומוריסטי הצרפתי אופטימיסט היה חביב על יודעי השפה הצרפתית ב' עולם כולו. הוא הצטיין בבקורות חדה והעוקצנית על תופעות שונות הן בצרפת והן בארצות אחרות.

אולם יותר מכל חיבבו הקוראים את אחד מעמודיו של אופטימיסט, שהוקדש ב' קביעות לציטוטים מעתונות הומוריסטית בארצות שונות. בזה אחר זה הופיעו באותו עמוד קבוצ קטעים נבחרים, פיליטינים וקריקטורות מכל העתונים, בני כל ה' ארצות — החל בפאנטש הבריטי וכלה בקרוקודיל הסובייטי.

השבוע הגיע גם תורה של ישראל. ה' ישראלים דמועטים אשר זכו לקבל את אופטימיסט*, גרנו למראה העמוד הישראלי שבו. אולם יותר מכל הצחיקה איתם בחי' רת-החומר: "כל הקטעים שפורסמו באופ' טימיסט צוטטו מתוך יומון מפא"י, הדור.

בקשה שפורסמה. אחד מקטעי ה' הימור התת-הכרתי של הדור, אשר לא הגיעו לדפי אופטימיסט, הצחיק בשבוע ש' עבר את עשרות קוראי היומון. הקטע: ידיעה אשר בראשיתה נאמר: "אניה גרמנית ראשונה הגיעה לישראל בזמן הקרוב ב' שאתה עמה סחורות במסגרת השילומים — נפטר היום מחוגי משרד-החוק". ו' אילו בסוף הידיעה נאמר: "בקשר לידיעה על האניה הגרמנית, נתבקשתי שלא תכ' תבי' את זמן בואה, בעוד שבועיים, כפי שמסרגו, אלא כתבו בזמן הקרוב".

סיבת המבנה המוזר של הידיעה היתה ברורה לכל קורא: התוספת היתה בקשה פנימית של הכתב אל עורכיה-עתון, אולם העורכים אפילו לא טרחו לקרוא איתה, שלחוה לדפוס יחד עם גוף הידיעה.

ים

פילה אפוי

למשה רייזקינד לא היה מזל. הוא היה נאלץ לעסוק במשך 15 השנים האחרונות במקצוע שהיה מנוגד לאופיו ושאיסותיו:

* השטח בו אסורה החנייה הוא 12 מ' רים מכל צד של התמרור, מבלי להתחשב עם ההוראות הצמודות אליו.
* בניגוד לעתונים צרפתיים אחרים ה' מציפים את השוק הישראלי, אפשר להשיג את אופטימיסט רק באמצעות קרובים, או ידידים, היושבים בצרפת.

ע ט י ס
גלובוס
עם. דיו הפלא DW 2

צלמים וחובבים
הכוננו!
החל מהשבוע הבא לרגל חגיגות היובל של
מטרופוט
רח' אלנבי 18 טל. 66778, תל-אביב
ה צ ע ו ת פ נ ט ס ט י ו ת
פרטים במודעות ובחנות

הופיע
הגדיון הראשון
של
באחנה
גדנ"ע
כדו-שבועון
ננוער מצויר וצבעוני
אספקלריה חיה מחיי הנוער
בישראל ובעולם ולבטחון המדינה
המדורים הקבועים:
• ספרות
• קולנוע
• תיאטרון
• ספורט
• חידונים
• מדע פופולארי
• ציורים
• קריקטורות ועוד.
המחיר 150 פוסה
להשיג בכל הקניסטים

גם את ה
תוכל לנאום
מכון בכתב לתורת הנאום
טרוספקת תמורת 150 פרי'
ת. ד. 1205 ירושלים.

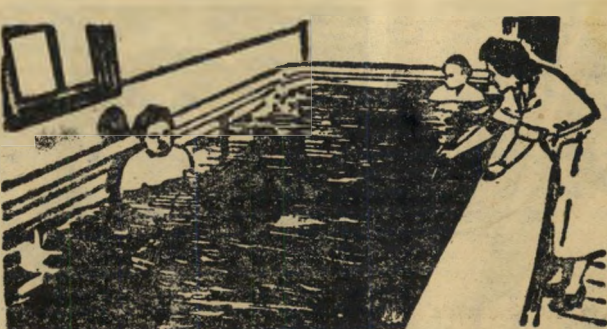
לא כל הנוצץ הוא זהב
ולא כל מתק-בריא.
אך בדבש-מזון וצר
לילד, לבוגר ולסב.

קודים
מודרניים
אצל
פרופ. דאון
ת"א, שניקין 17

ה ג י ע ו
זכונות חישוב חדשות ל-4 פעולות
ORIGINAL — ODHNER
למכירה בלירות ישראליות
נא לרשום את המספר החדש של הטלפון שלי 5—0—3—2
בלמות, ת. א. אלנבי 111

ה'ש לך כאבים...
נגב, בברכים, ככתפיים או בפרקים?
"רפא" - רח' שלמה המלך 103, תל-אביב טל. 24495

כריכות
מי-מרפא
חבישת בויז
כמו
בקרלסברג
וישי או
טבריה

כמו כן אמבטיות ערבול (Whirlpool bath) / חדר זיעה טורקי / מחלקה מיוחדת לאיכשור ע"י התעמלות רפואית. מסג' וריהביליטציה המוסד היחידי מסוג זה בארץ / מחלקה לסובלי ריימטיזם / עומד תחת הנהלה ופקוח רפואי

לבנון מחנה של מזכירות

השבוע ישב גבר שחום, שחור-שיער ומ' מוצע קומה במשרדו הנרחב בבירות, כשהוא מוקף מח' שלם של פקידות ומזכירות. הוא לא שכר את המזכירות לשם עשיית רושם. הן היו דרושות לו כדי לטפל במאות מעריציו — ואיביו. כי הצעיר היה הדמות המפורסמת ביותר של החודש: עזאת ג'עפאר.

עון לפני שש שנים היה שמו של עזאת בלתי ידוע. הוא היה בן למשפחה ביירותית עניה למדי, רכש לו השכלה גבוהה תוך שילוב לימודיו עם עבודה מפרכה, חלם

נארימאן

מחברות הנפט, לאמיר, למזכיר

על צירוף מקרים מוצלח שיעלה אותו לג' דולה.

חלומו של הצעיר הנמרץ ורבי-השאיות התגשם רק לפני חמש שנים, כאשר עלה בידו להתמנות למזכירו של אמיר כחיית. התפקיד היה אידיאלי: הוא דרש עבודה מועטת, כלל טיפול בסכומים גדולים של כסף, ששולמו לאמיר עלידי חברות הנפט הפועלות בשטח-השטוננו. מובן מאליו שחלק מן הכסף זרם לכיסו של המזכיר הצעיר.

המיליונר שתק. בעקבות הכסף באה גם הפרסומת: החודש, כאשר עוב עזאת את כחיית, עבר זמנית לביירות, נפוצו שמועות שהוא ניסה להשתדל אל נארימאן, מי שהיתה מלכת מצריים.

עזאת שתק. אמנם הוא ידע היטב כי כל השמועות על אהבתו הלוהטת למי שהיתה אשת פארוק היו סתירות-שחר. אולם הוא ידע עוד משהו: פירסומת-חינם מסוג זה היתה עשויה להביא לו תועלת רבה.

חישוביו של המיליונר הצעיר לא נחבדו. הידיעות על קשריו עם נארימאן הפכו אותו למרכז ההתעניינות של בני — ובעיקר בנות — כל הארצות. דירתו הבעירות הוצפה במכתבי-הערצה, קריאות טלפוניות, מברקי-ברכה, הצעות נישואין.

בשבוע שעבר הגיע זרם המכתבים וה' כבירים לשאי, ועזאת היה נאלץ לחלק את הטיפול בהם בין שלוש מזכירותיו הראשיות: מזכירה אחת טיפלה רק בק' ביעת פנישות. השניה ביטלה את הפגישות בצורה העדינה ביותר. השלישית ניסתה להשתיק את השערוריות, שפרצו כתוצאה מכיטול הפגישות, ניחמה את המעריצות המאוכזבות בעזרת סליקפה ריחני. עזאת

ג'עפאר עצמו הסתגר בדירתו, התענג על זוהר הרהילה האופף אותו.

תורכיה ראש העיר הלוחם

המגיפה הופיעה לראשונה בהיפה, אחר שטפה על פני ערים ישראליות אחרות. הסימפטומים העיקריים שלה היו: כאב ראש לנהגים ורווחה לסוגיית-הושבים אחרים. שמה המדעי: מכצע שקט.

בשבוע שעבר פרצה מגיפת-השקט צפו' נה, הגיעה לאחת הערים הסואנות ביותר ב' מרחב: איסטנבול. רחובותיה וסימטותיה של העיר הגדולה נתמלאו כרוזות, שקראו למלחמה ברעש. שוטרי-תנועה ופקחים ער' רוננים הטילו קנסות כבדים על הרעשנים למיניהם. אולם מאחורי כל אלה נצבה דמו' תו של אדם גוף, שחוס-פנים ורבי-מרץ: פאחר אלדין כרים גוקאי, ראש עיריית איסטנבול.

פאחר אלדין כונה בפי יושבי העיר הג' דולה בשם "ראש-העיר הלוחם". משום שכל הקאריירה שלו, מאז פרש מעבודתו כפרור פסור למחלות עצבים ועבר לארמון-העירייה, היתה שלשלת אחת של מלחמות: מלחמה ברעש, בפשע, בשוק-השחור, בזוהמה.

האזרחים הרבו להתלוצץ על חשבונו של הפרופסור הגוף. הם נצלו את העובדה ש' הוא שונא משקאות חריפים, כינו על שמו את אחד מסוגי הערק החריפים ביותר המ' יוצרים בתורכיה. דמותו הגוצה והפעלת' נית של פאחר אלדין שימשה נושא מצויין לקריקטוריסטים התורכים.

מרבית הבעיות שעמדו בפני פאחר אל' דין בעו מן העובדה שאיטנבול לא ה' אימה למלא תפקיד של עיר מודרנית. רחור' בותיה הצרים ושוקיה הסואנים נבנו בשביל דור אחר, ממכון פחות. על אף מערכת התחבורה החד-סטרית, היו נוצרים מדי יום ביומו פקקי-תנועה גדולים במרכז ה' עיר וברבים מפרבריה.

ברור שמעשהו הראשון של פאחר אל' דין בהיכנסו לתפקידו היה הרחבת רחובות' העיר. אולם העבודה התנהלה בעצלתיים, לא הושלמה עד היום. הסיבה: ברגע בו היו הפועלים מתחילים לעקור את המרצפות, היו מתגלים שרידים מן התקופה העותומ' נית, או הביזנטית.

כאשר נוכח ראש-העיר כי עבודת ההרחבה תימשך זמן רב, החליט להקדיש את תקר' פת-הביניים למלחמה ברעש. השלב הראשון של המלחמה — איסור השימוש בצופרי-מכוניות בשטח איסטאני בול — הושלם בהצלחה. עתה היה על ראש העיר הלוחם לצאת לקרב נגד סוגי-הרעש האחרים: צעקות-הרוכלים, יללות זמרי הרחוב, והרמקולים הצורדים של בתריק' פה. בשבוע שעבר השיג פאחר אלדין נצ' חוק גם בשטח זה: העירייה אישרה חוק עזר, האוסר על השימוש ברמקולים אחרי השע' 23:00.

מי צריך גשר? לדבריו של פאחר אלדין היתה המלחמה ברעש רק השלב הראשון בתהליך הפיתוח של איסטנבול לעיר מודרנית. השלבים הבאים: הקמת רכבת-תחתית ובניית גשר תולה על פני הבוספורוס, כדי לקשר את החוף האירופי של תורכיה עם חופה האסיאתי. אולם הושבי איסטנבול קיבלו את תוכ' נית הגשר בליגלוג: "מי צריך גשרים? ראש העיר שלנו שכח כי מצר הבוספורוס הולך ומתמלא בגלי אשפה. בקרוב נוכל לעבור מחוף אל חוף ביבשה".

מחרוזת

יש מצרכים. אין כסף

• עולי רגל נוצרים, שחזרו השבוע מירדן לישראל, סיפרו כי השחקים היר' דניים מוצפים מצרכים, אולם רק למעטים יש כסף לקנותם. זוג נעליים עולה דינאר אחד • קילו תפוחי-עץ עולה בסכום השווה להצי לירה ישראלית. קילו בננות נערך ב' 360 פרוטות. ארוחת-צהרים עם בשר עולה 700 פרוטות.

• רשות-החופים המצרית עיניה החודש בהצעות של פירמות שונות לקבלת זכיונות לשליטת ספוגים. לפי הערכה ממשלחיה נשלו בשנת 1949 במים הסריטוריאליים של מצ' ריים כמויות-ספוגים, שנערכו ב' 219 אלף לירות מצריות.

• 5.150 ל"י

הכנה לבחינות בגרות והשתלמות מקצועית - בשיטה שבכתב

שעורי המכון הוכנו על ידי טובי המורים בארץ, מהאוניברסיטה, הס' קולטה לחקלאות, מוסד רופין וכי'. שיטת הלימודים בכתב מאפשרת לי כל לומד להתקדם לפי תנאיו האינ' דיכדואליים, בקצב איטי או מזורז. חבר המורים מדריך את הלומד על ידי תיקוני השעורים ותוספת הס' ברים. כן קיימת אפשרות לפגישות אישיות עם המורים.

קרוב ל-2000 מתלמידי המכון נבחנו עד כה בבחינות המוקדמות והבגרות של משרד החינוך, ובבחינות של הסתדרות הסקידים. תלמידים אלה, המפוזרים בכל רחבי הארץ, התכוננו לבחינות מבלי לבקר בכיתות לימוד. הם למדו כבתיים, במחנות צבא, באניות, בבתי חולים — לפי שעורי ההדרכה של המכון.

ואלו מחלקות המכון:

א. לימודים תיכוניים

(הכנה לבחינות האקסטרניות של משרד החינוך והתרבות)

בחינות מוקדמות בחינות בגרות

המחיר - 65 ל"י המחיר - 105 ל"י

שני השלבים ביחד - 165 ל"י

ב. מחלקה לטכנאות

ג. מדעי החקלאות

ד. אולפן לעברית

ה. פקידות ושפות

תכנית לימודים חינוך לכל דורש

לפי הכתובת:

מכון ישראלי להשכלה בכתב

הועד הפועל - המרכז לתרבות ולחינוך

תל-אביב. ת. ד. 373

דודיגו בורג'ה האפיפיור שידע לבלות את שעות היום בתפילה, בתא החוזרים בתשובה, ואת שעות הלילה — בהתפרקות עם רוצחים וזונות

ציזארה בורג'ה בן-האפיפיור שכבש את מחצית איטליה ואיבד הכל שבועיים אחרי מות אביו.

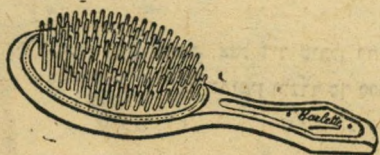
לוקרציה בורג'ה בת-האפיפיור, הדוכסית של פרארה, פטרוניתם של טיציאן ואריוסטו, האשה שקיימה יחסי אהבה עם אביה ואחיה ואשר חרזו בן-זמנה מכנה אותה "אשתו". בתו ואשת בנו של הוד קדושתו האפיפיור.

אחת הפרשיות המופלאות בתולדות הרינסאנס — הספר המרתק

"לוקרציה בורג'ה"

מאת יואן האפליס

הופיע בהוצאת "לדורי" • המפיץ: "יסוד", תל-אביב, אלנבי 88, טל. 3561

רצונך בשיער חזק ויפה
השתמש באברשת
BARLETTE

המפיץ:
חיים ברוך רח' כפר גלעדי 1 תל-אביב
טלפון 5750

מנוסיון דה לוקס

שרות הספרים של "העולם הזה"

מגיש את הספר

הצלחות המעופפות נחתו

שרות הספרים רכש את הזכויות על מהדורה מיוחדת של הספר, אשר תימכר במחיר מוזל לקוראי "העולם הזה", בכל הקניונים וחנויות הספרים.

בעוד שמחיר הספר נקבע 2.400 ל"י

הוא יימכר לקוראי "העולם הזה" ב-1.500 ל"י, בצירוף תו קניה עבור כל ספר שהקורא רוצה לרכוש.

את הספרים אפשר גם להזמין דרך הדואר, אצל דוד סופר, רחוב אחד-העם 24, תל-אביב. במכתב יש למסור את כתובת המזמין ולצרף סך 1.500 ל"י ותו קניה.

תו קניה של הספר
הצלחות המעופפות נחתו
מהדורה מיוחדת לקוראי "העולם הזה"

מוסיקה משפחה קולנית

כשמפגש סלומון סוגרת בשעת חזרות מוסיקאית את חלונות דירת שלושת החדרים שלה, המשקיעה על הירקון התל-אביבי, יש לה כל ההצדקה לכך. עקרת הבית, מירה, היא זמרת הידועה בביצוע מוסיקה אטונלית מודרנית. בעל הבית, הורסט, הוא הורגיסט הראשון של התזמורת הפילהרמונית (קרן-יער) מיומה הראשון ב-1936 והבן, דורון (5) מוציא קולות מכל כלי, מסירה-פלא עד כסא פסנתר הכנף ה-שחור, בו מלווה אמו את עצמה בפריטה. כך נהגה משפחת סלומון גם בשבוע ש-עבר, כשהורסט חזר עם קרן-היער בחזרה המוסיקה (בעל ספריית אלף התקליטים) ו-מירה, עם קולה, במסגרת. היה זה לכבוד הופעתה של הזמרת בקונצרט יום השלישי המסורתי של קול ישראל באולם "מקא" ב-ירושלים.

לא היתה זאת הופעתה הראשונה של מירה סלומין באולם "מקא". לאחרונה הופיעה בו בקיץ שעבר, שרה לפני הקונגרס הספרדי העולמי את הקנטטה של הספרדי ההולנדי אברהם דיקס, לאל אליס. באותו חודש גם הופיעה בפסטיבל המוסיקה בת-זמננו ב-חיפה, הפליאה את המאזינים בביצוע המר-סיקה האטונלית וחסרת-ההרמוניה של דל-פיקולה, חלפון, והגו קאודר.

התאמה מתאימה. מירה סלומין, לי-שעבר מורה ומארגנת מקהלות, שעברה מ-פריטה על הפסנתר לשירה, אינה מסתפקת בשירת גוסטב מאלר, הראתה כוחה גם ב-השמעת שירים פחות מסובכים ויותר מקור-בליים כשירי ילדים של מגשה רבינא (צעצו) עים, שכבו לישון, על ענן כביש).

מלבד הופעות בקול ישראל וגלי צה"ל שרה מירה, מדי פעם, בקיבוצים (15 ל"י לערב), על-פירוב שירים עבריים. מלבד השמעת של מירה בעת השמעת שירים עבריים: שמלה, או חליפה שחורה, ענקתלי ועגילים תימניים. אומרת היא: "אני משתדלת להת-אים את לבושי לשירים".

בינתיים הצליחה מירה להתאים עצמה מאד לבעלה ההורגיסט. יחד עמו היא חולקת את ההתלהבות למשחק בכדור מדעיני על חוף הצליה, את התאווה לדינג עמוק מים (ה-שלל עד כה: שני דגים מתים, במשקל כולל של ארבעה קילוגרם).

התאמות אלה ראשיתן, כמובן, בהתאמה היסודית: האהבה למוסיקה. היה זה אחר הכל בקונצרט של התזמורת כשהניכת עליית-הנוער מירה חסיה כרטיס-כניסה, זכתה ב-עזרת מכה, בכרטיס-כניסה של-חבר (התזמורת הורסט סלומון), ופגשה בכך את בעלה. בזאת רק התחילה דרכם המוסיקאית ה-משותפת. כי באביב הקרוב, לכשתצא ה-תזמורת הפילהרמונית למסעה בסקנדינביה, תצא גם מירה סלומון לאירופה. שעה ש-הורסט ירד בקרן-היער, תשמיע מירה את קול המצו שלה.

אנשים טושים אותה

קריקטורה אמריקאית מפורסמת מראה זבן, העושה כל מאמץ למכור לזוג צעיר את הדגם האחרון-ביותר של גראמפון או-סומאטי, אותו הוא מתאר במלים אלה: "מכשיר נפלא זה מסוגל להשמיע חמישים תקליטים נצופים, להפוך אותם על גבם ויחד עם זאת להשמיע אוטומאטית הסברות של דימס טיילור". לא היה צורך להסביר לאמריקאי הממוצע מהיו דימס טיילור, משום שאין כמעט אדם שלא שמע את קולו הרך והמתננן מבעד למקלט הראדיו, ושלא ראה לאחר מכן, עם התפשטות הטלוויזיה, את פניו העגלגלים בעלי משקפיהם העכורים, פני פרופסור חייכנים.

לפי דעת עצמה, טיילור הוא קודם כל מלחין, בעל כמה יצירות סימפוניות, קא-מיות ואופרות. אולם מיליוני מאזיני מר-סיקה קבעו באורח חד-משמעית כי הם מעדיפים לשמוע את פרשנותו ליצירות אחרים. מידת הפופולאריות שזכה לה בשטח זה מתבררת מעדות עצמו: "במשך העונה קיבלתי כשבעים משלוחי תחנים בכתב-יד, החל מגלינות בודדים וגמור בחבילות פאר-טיטורה לתזמורת... שבועים וחמישה אנשים שלחו פואמות לזמרה... חמישה אנשים

בילשו שאעריך את כינורות הסטראדיבא-ריוס שברשותם... שמונים ותשעה זמרים ביקשו להתקבל לראיון... שבועים ושמונה זמרים ביקשו... להשיג הופעות ברדיו... ארבעה עשר פסנתרנים ביקשו לנגן באוזני-שתי גבירות צעירות ביקשו רשימה מלאה של ספרי מוסיקה... גברת... ביקשה שאבוא ואעזור לה לבחור פסנתר לבתה, גברת אחרת... ביקשה שאכין לה שני כרטיסים... לקונצרט יום א' הבא, ואשה צעירה משר-קאנו כתבה: "שאפנות חיי היא להיות מנ-צחת על תזמורת. האם אתה חושב שחסר לי בורג בראש?"

שיחות בלי שעמום. מהו סוד הצ-להתו של טיילור כפרשן מוסיקה מס' 1 בארצות-הברית? בכך אפשר להבחין מיד עם קריאת ספרו **על אנשים ועל מו-סיקה**. הידיעות המקצועיות העומדות לרשותו אינן אחרות מאלה שאפשר למצוא בכרכי מחקר מוסיקליים רבים. אולם את טיילור מעניין לא דווקא הצד המדעי של המוסיקה, העלול להיות לפעמים יבש ומ-שעמם עד לבחילה. המוסיקה, סבור הוא, נכתבה קודם כל עלידי אנשים ובשביל א-שים.

יתכן שהעובדה כי החזרות על הביצוע הראשון של אחת הסימפוניות של שוברט הופסקו משום שהמנגנים טענו כי אין כל אפשרות טכנית להפיק את התחנים הכתובים אינה חשובה כל כך להבנת אותה סימפוניה כיום, בביצועים המצויינים העומדים לרשות המאזין בן-ימינו; ייתכן שהידיעה שרימסקי-קורסאקוב נתמנה לפרופסור למוסיקה בטרם היתה לו כל ידיעה של ממש בתיאוריה אינה מוסיפה דבר לקיסמה של שחרזאדה; העובדה שמוצארט נתן זמרה-שיריים לפסנתר לנער בן שמונה-עשרה ששמו לוד-ויג חאן ביטהובן לא נרשמה באף אחד מספרי התאוריה — אולם כל הפרטים הללו ועשרות אחרים מסייעים בלי ספק להפוך את המוסיקה למירקם חי, אנושי, שראוי כי אנשים יוסיפו לעסוק בו.

אורחים

הפצצה השחורה

השבוע הגיע ביקורה של ג'וזפין בייקר לסיומו. המצצה השחורה דספיקה להופיע 40 פעם בווהסטרן הרמתיני (קיבול: 2500

זמרת סלומון

צעצועים, שיכבו לישון!"

מקומות), לכנס בו כ-80 אלף צופים*, להשפיע, בכך, פצצת כסף על בעלי ה-זיהסרון.

השפעה בייקריה נוספת: הופעתם של אורחים חשובים מאד. ביניהם: אלמנת ה-שיא הראשון, ורה וייצמן, הרמטכיל, משה דיין, וכמובן — שגרירה דובר העברית של צרפת, פיר וילבר.

* על אנשים ועל מוסיקה — דימס טיילור — הוצאת ש. פרידמן — 224 עמודים.
** מספר הצופים שחזו ב-14 תכניות הזיהסרון משך ארבע וחצי שנות קיומו: קרוב לשני מיליון.

סין

ענין מחלחל

לו שמעו האדמירלים האמריקאיים לפני ארבע שנים כי צי של דגונקות מתרכז בנמלי סין, מול הצי השביעי האדיר, לשם התקפה על פורמוזה, היו צוחקים. מה כוחן של סירות מפרש זעירות מול תותחים בני 42 ס"מ, מטוסי סילון וראדאר? אולם מאז הוכחו החיילים היחפים של מאו שיט ביכולתם להתגבר על טנקים. האדמירלים חילו לצחוק.

לפיכך הוטל על אדמירל חשוב בפנטגון לחבר חוות דעת מקצועית על כושרי הלחימה של הדגונקות. היא מצלצלת כמו חתודת דעל של יצרן פצצות מימן על כוחות החרדש של חנית קדומה. אולם היא נערכה, בכל זאת, כחוות דעת מקצועית. המסקנה: הדגונקות של סין העממית מתחלקות לשבעה סוגים עיקריים. חלקן מצוידות במנועים היצוניים. נשקם: מקלעים, מרגמות ונשק אנטי-טנק. המפקד: תת-אדמירל בשם סין-י.

מטרה מפורזת. יותר מכל מטרה הטרדה את מנוחת האמיראלים העובדים שקשה מאד להטביע את הדגונקות — הן בנויות מעץ גמיש במיוחד. מלבד זאת, איך להשמיד

את רשימת הצבעים בהם השתמשו המצרים הקדומים לצביעת בתיהם ורהיטיהם. ברגע בו נאספה בידם רשימה של 14 צבעים שונים, צבעו בהם היצרנים את אריגיהם החדשים ביותר, הוציאו אותם לשוק תחת השם המצלצל אריג חיופוט.

התעשיין ההולנדי, אולג קאסיני, מי שהיה בעלה של כוכבת ג'ין סיריני, התקדם צעד נוסף, התחיל לייצר שמלות-נשף לפי אופנה מצרית עתיקה, שהתבטאה בעיקר בהגבהת קרומתה עד לבית השחי. אמרה אליזבת ריפסטאל: "הן הצבעים והן הדוגמות החדשות של השמלות הם סיריני לוחהיסטוריה. בנות מצריים היו לובשות רק שמלות לבנות, כעורות כמו שקים."

דבריה ההגיוניים של המדענית הנידו יורקות לא הצליחו לכבות את אש המצור. מאניה שאחזה בארצות-הברית. במהרה הלכו בעקבות מאני האופנה גם בעלי מכונות היופי. הם עיינו בספרי היסטוריה, גילו כי בנות מצריים היו מקדישות שעות רבות לאיפור פניהן — וביחוד השטח שמסביב לעיניים. על סמך אינפורמציה זו יצרה יופיינית הלנה רובינשטיין שיטת איפור "מצרית": "מורחים אודם נוזלי על הריסים, ולאחר מכן צובעים את מעור אשר

דגונקות סיניות בנמל בתקופת המימן, חנית עתיקה

מתחת לעיניים בצבע ירוק כהה. את גבות העיניים יש להדגיש בתערובת מיוחדת של שחור, ירוק וכחול.

רק לא תפרוקות. בעקבות היופיינים הלכו גם יצרני הכובעים. תצוגת הכובעים של 1966 מיסטר ברוק, מלך כובעי-הגשם של ארצות-הברית, הוקדשה השנה אך ורק ל"דוגמות מצריות עתיקות: כובעים עטורי פסים בדמות סדוד קרביות, שנחשכו ויורו עד לאוזניים. התצוגה של ג'ון הצליחה להפליא, ועד כה עלה בידו למכור כובעים "מצריים", שערכם למעלה מ-10 אלפים דולר.

נוסף על כל זאת סחפה המצורמאניה גם כמה וכמה שטחים אחרים: בשוק האמריקאי הופיעו עניבות ו"כותנות מקושטות בכתב-חרטומים. בסך פראנציסקו נפתח בית מסחר מיוחד לריהוט, הבנוי לפי דוגמות מצריות עתיקות.

צורפים אמריקאיים החלו ליצר העתקים מדויקים של התכשיטים, שנמצאו בקברו של תות-אנג'אמן.

- זרם התיירים האמריקאיים למצריים גדל השנה ב-44.2 אחוז.

השבוע יכלו הפרעונים המצריים להתהפך בקברותיהם ולחזק בהנאה: הם כבשו את נשי ארצות-הברית כיבוש כמעט מוחלט. השטח היחיד שנשאר חופשי מהשפעתם היה שטח התסרוקות. הסיבה: בנות מצריים העתיקה היו מגלחות את שערן.

כדור הארץ

ניד נשפך כמים

- רק המים נצרכים כיום עלידי האמריקאים יותר מן הנייר. השנה צרך כל אחד מיושבי ארצות-הברית כמות ממוצעת של 196 קילו נייר ומוצרי נייר.
- מחקר סטטיסטי שנערך לאחרונה גילה כי האמריקאים עומדים במקום הראשון בעולם בשטח גידול חיות-בית: ברחבי ארצות-הברית מצויים כיום 25,500,000 כלי-בית, 26,700,000 חתולים, 6 מיליון תרנגולים, 664 אלף עופות-נוי אחרים ומיליונים רבים של צבים, קיפודים מאולפים ודגי-נוי.

נוטרה-דס דה הוליבוד

בקרבת מגדל אשקלון נתפס ערבי נוצרי שהסתנן מרצועת-עזה, על ידי משמר ישראלי, מסר לשוטרים תצלום קטן של ריטה היוורת, שהיה תלוי על צווארו, הסביר: "חבר שלי מכר לי את התמונה, הוא אמר שזאת תמונה של מריה הקדושה, אשר תעזור לי לעבור את הגבול בשלום."

דו"ח קינסי

בתל-אביב, הובא רחמים קינסי לדיון באשמת גניבה, נשאל על ידי השופט אם הוא קרובו של ד"ר (אלפרד) קינסי ה' אמריקאי, הודרו להשיב בחיוב, נידון אף על פי כן לשבוע מאסר.

האפי' אנד

בסאנטיאגו, צילה, נאסרו ויולטה מונזו והאבה האינואיה, נרציססו קויוואה, לי אחר שקשרו את בעלה של ויולטה אל שולחן. דיננו את כפות רגליה בנוצות ער, כי נתק מצחוק.

שוד ושבר

בחיפה, נכנס אהרן רוזנברג לחנות של אופטיקאי, ניסה לגנוב זוג משקפיים, נעצר על ידי עובדי החנות, טען: "משקפי נשברו לאור (אי) ברצוני לשאול זוג משקפיים כדי להגיע הביתה."

השיטה הנסיונית

בתל-אביב, נכנס שאול כהן בחיכות דתי עם ישראל רוון, התרחק, בעט ברוון, שבר את רגלו, כשנושא החיכוך: היש לקיים את מצוות התורה, ש"תחת שן"?

הבלשת וגם ירשת

בלוס אנג'לס, קליפורניה, דרש אף גט מאשתו, בטענה שהיא שכרה בלש פרטי להחקות על עקבותיו, הכריזה אותו לשלם בבלש משכורת קבועה.

חזות המחר

בבאר שבע התנגשה מכונית נוסעים קטנה, שנשאה על חרטומה את הכתובת "אטום, בגי'ם שהיה מעטר בכתובת מפציץ כבד, גרמה לגי'ם נזק ניכר.

התערבות גבובה

בירושלים הוקם חוג נוער למלחמה ב"ספייה דתית, בראשותם של מרדכי אל קיים ואבשלום מלאך.

חופש העתונות

בקהיר, מצרים, הודיעה הממשלה כי מעתה והלאה יוטל קנס של 5 לירות בעד ריות על כל פקיד ממשלתי שיירדם בשעות העבודה וקנס של 15 לירות על כל פקיד שיקדיש חלק משעות העבודה לקריאת עיתונים.

גירי היצר

בירושלים, הציב בעל חנות לסיגריות כי מרכז חלון הראווה שלו את ספר-הכיס האנגלי כיצד להפסיק לעשן, הסביר לעוברים ושבים הנדהמים: "זה מגדיל את מספר הלקוחות שלי. כולם קונים את הספר, חודרים כעבור ימים מספר כדי לקנות סיגריות."

התנגדות אקטיבית

בכביש תל-אביב — חיפה, נאלצה חב"ר טמפו להסיר את שלטי-הפרסומת שלה, שהכריזו "סע לאט — שתה טמפו", לאחר שרשמו עליהם אלמונים: "סע טמפו — שתה לאט!"

עצם-הענין

בסאריס, צרפת, נעצר זאק דיבו, אחראי שכן של נחנות, לצרכי רשויות, הסמין אותו במיטת-גיסתו, הסביר לשוטרים: "לא הצלחתי למצוא למרשעת הזאת בן-זוג טוב יותר!"

ליל-הקלילות

בקרית-שמונה, פרצה תיגרה המונית כי שעת סכס נישואים, כאשר לא הצליח ההתן לשכור את הכוס, ואבי הכלה קילל אותו קללות נמרצות בעברית, ערבית וצרפתית.

רשונו נקייה

בתל-אביב, דרש אדפ גט מאשתו, הסביר בבית הדין הרבני, תוך קללות נמרצות, שהא הכריזה אותו לאכול סבון-כביסה כאשר סירב לכבש את שמלתה.

ח. נ. חרובי: מכתבך על גבי הד תמונה המשוממת היה משעשע ביותר, תר, אולם איני יודעת למה הכוונה. אינני זוכרת על מה עלי לסלוח לך. סימן שהדבר לא היה חשוב ביותר. כך או אחרת, אני סולחת, אם הדבר עושה אותך מאושר.

כרמלה: שכחת לצרף את כתובתך בגוף המכתב. עשי זאת מהר.

S. O. S.

המכתב הבא נראה לי כה אוסיני לילי ההתבוננו, שראיתי צורך לפרסמו כמעט במילואו:

"ישנן התלבטויות כה רבות בחייה של נערה צעירה, ישנן כה הרבה שאלות ובעיות שאין להן פתרונות. פעם היבטתי משאלה כי מי יתן והיה לי אדם מבוגר, נכון ומבין, אשר יהיה לי מקור של סעד ועזרה, מי יתן והיה לי אדם אשר יספק את עיני. לא עוד אלך בחשכה, אור ינה על כל אותן בעיות סתומות."

ישנם דברים הנראים חסרי-ישור לכאורה, אך מסתמא יש להן תכלית... צורך רק לבקשה ולמצאה. ודל כוחו לשם כך. אני קוראת אליך האדם האלמוני, אנא היה נא לעזר לי. ויניעו נא אל לבך ספקי תיה של נפש המתחכבת בכלאה ושואפת לאור (אי) ברצוני להיות סאתטית, אך זוהי תחושה כנועה.)

כשהבטתי לראשונה משאלה זו, מהרתי ואמרתי לעצמי כי אדם כזה לא קיים כלל. אולם האם באמת איננו קיים? האם לא יימצא אדם כזה, אדם בעל חכמת חיים עמוקה ונכיון של שנים שיואת להעניק מעט מוקד מנסיון זה לנפש צעירה צמי אה ושוקקה.

לא הרבה יורש מאדם כזה, אלא זמן מועט שיקדיש מפעם לפעם (ועל-ידי הי ניד, כמובן) לנערה שרשא' הוא לחשוב אותה בבטן, נכדתו, ככל העולה על רוחו. כל מה שאני יכולה להוסיף הוא (898/398).

שום דבר מיוחד

(398/398) הוא בן 17, תל-אביב, אין בו (לדבריו) שום דבר מיוחד, לא התנסה עדיין עם בנות ונס איננו יודע לרקוד. על כל, ברצוני להכיר נערה תל-אביבית בת 15 שתוציא אותי מבדירותי. עליה להיות, לשם כך, נחמדה, שקטה, לבונה וסבירה כי הבילויים הם לא העיקר, אולם אין זה סימן שעליה להיות בעלת מרה שחורה. אסור לה לאהוב להתבלט.

רשות הדיבור לג'נטלמן

אחרי שנמרה להתלבט אם לכתוב לי מזור, או לא. החליטה להתל-אביבית (400/898) שלא יקרה לה שום דבר בלתי-נעים אם תתכתב עם בחורים בני 22 ומעלה, היא, כרבות אחרות, חובבת מוסיקה, ואסתטית-יצירה. את רשות בחי' רת הנזשא היא משאירה לבחור. ולפעמים נדמה לי כי רשות זו נובעת לא תמיד מאדיבות כי אם מחוסר אומץ או בישי-נות להיות המתחיל.)

לא רוצה להשוין, אבל

(401/898) לא רוצה להשוין ולמנות את מעלותיו, כי זה יראה טפשי במקצת. הוא בן 27, רצוני כשש צורך בכך, אך יודע גם להלחץ ולשמוח. הוא מתעניין בהרבה שטחים במוסיקה קלאסית וקלה, ספרות, אמנות הבמה והבד, בולאות, צי' לום, רקוד (בלט), חירונים, מרעי הטבע, מופרט וכיו' (ואם אתם קוראים לזה את רת מאשר ציון מעלות, אני צניעה). כן, הוא דובר גם כמה שפות. ברצוני להתייחס כתב עם נערה צעירה ממנו, או בניגוד. אין הוא מתנדב להכירה, כבוא העת. שי תהיה רצינית במקצת.

דתית,

אבל לא כמו שחושבים

מעולם לא חשבתי שתעשה זאת, וככל זאת, היא כתבה אלי. (אינני יודעת במה זכיתי להקדבות מסוג זה) ובכן נערה זו שאת צעקתה הראשונה השמיעה לפני 18 שנה (898/402), התבשרה לפני חדשים, כלומר קיבלה את תעודת-בגרותה, אולם אין היא רואה בואת את סיום השכלתה והיא מנסה להתחנך וללמוד כיצד לתקן — בסמינר. אחר משינויותיה היא כתיבת מבחנים. זה הרוצה לחלק אותו אתה, חייב להיות בן 22—19. בעל השכלה דומה פחות או יותר לשלה. הנושאים הנבחרים עליה הם: ספרות (ועם רגש על שיהיה) מוסיקה (לא קאמרית) פסיכולוגיה, דת ואמנות.

היא רואה חובה לעצמה להוסיף שהיא איננה נבונה, איננה סלוגנית, ויכח דתית. היא רוצה להפריך את הדעה והתמונה ה"מתקבלת" מן המלה דתית, טוענת שאיננה ציגונית.

כל הפונה לרותי בכל פניה שהיא, חייב לצרף תו זה.

ניר-יורק, עיר הצ'ונים

בשבוע שעבר פרסם השבועון הספרותי האמריקאי רבי-ההשפעה, סאטורדיי ריווי אופ ליטרייזצ'ר, ביקורת על מחזהו של יגאל מוסקונו, בעובות הנגב, המוצג בברודוויי תחת השם חולות הנגב. הביקורת לא הסתפקה בחיוב המחזה, ואגה גם לסרס את שם המחבר ליגאל מוסנהו, לצטט, כהנאה רבה, את אחת מבדיחות המחזה. הבדיחה: "ני-יורק" אמר אחד מגיבורי חולות הנגב, "אתם יודעים — המקם בו חיים כל הצי'ונים".

יותר רציני היה טכס חנוכת בית התיאטרון הקאמרי בתל-אביב (700 מקומות, 350.000 לירות) במלואת עש' שנים לקיומו. ראשיתו של התיאטרון: בפגישה על כס תה במסעדת תנובה, בה השתתפו רוזה ליכטנשטיין, מתיא דנצט, אברהם בן-יוסף ומנהל התיאטרון הקאמרי כיס, יוסף מירוא (ראה תמונה).

בזירה אימנותית אחרת, בזירה הספרותית, הסייב: השני של הוקרה הדדית בין ה'פצצה' השחורה, ג'וזפין בייקר למפקד אצ"ל לשעבר, מנחם בגין. אחר שבגין זכה לזר פרחים בייקרי בשבוע שעבר, שיגר השבוע לאמנית את ספר מלחמותי, המדבר במהדורתו הצרפתית.

ב'יוסף מנשק את מירוא, פרומקין חוגג אחרי כוס תה, 350.000 לירות

ליכטנשטיין ארץ הפרות

אורת ל נדוני חשוב, הנספך פאלי-פיון מליכטנשטיין מסר סטטיסטיקה חיונית בשיחתו בבני-סין: לכל שלוש ליכטנשטיין נים פרה אחת. התוצאה: 15 אקף תושבי הנסיכות, השוכנת בין שוויץ לאוסטריה, שר חים את כל החלב המסופק עלידי 5000 פרותיהם וזה יותר חלב משותה כל אי-רפאי נמצע אהר.

ידיעה משמחת הגיעה, השבוע, לתישב לונדון. הלורד הרברט סמואל, לשעבר נציב עליון בריטי ראשון בארץ-ישראל, עם הפיכת חברת החשמל הארץ-ישראלית לחברה ממשלתית החליטה ההנהלה החדשה לקבוע ללורד בן ה-84, הפרש מתפקידו כיו"ר חבר המנהלים של חברת החשמל, קיצבה שנתית לכל ימי חייו, בסך 1500 לירות סטרלינג לשנה (לפי שער רשמי: 7500 ל"י).

אחר שראש עיריית חיפה, אבא חושי, נזדרז והקציב 5000 ל"י לגמר בניית בית הכנסת הגדול בעיר, וזה לזכר מיוחד: בתפילת חנוכה התגייגת נקראה חפלה מיר חדת לשלומו.

הסביר פרופסור יוחנן רטנר, לשעבר נספח צבאי במוסקבה וכיום סגן-מנהל ה'טכניון החיפאי: רק מקום אחד בבניין ה'טכניון החדש נספן שיש — בית הכבוד, וזה — מטעמים חינוכיים.

כעוד יותר חינוכי, ודואג להתפתחות תרבותית של ישראל, תגלה השבוע ציר ארגוניתה בישראל, ד"ר פאבלו מנגר. בשותו האחרונה ברומא פגש מנגל בפסל הארגנטיני ויקטור מרצ'זה, חסס ממנו הבטחה לבוא לישראל, לערוך בה את מע' רוכת הדמויות הדורס-אמריקאיות שנפתחה השבוע בבית-ציני-אמריקה.

פאמפני

(המשך מעמוד 11)

כוכבה, קשה מאד — ולפעמים גם מעציב מאד.

היפהפיה והמפלצת

סבלנותו של מוריס אגאס פקעה. הוא ההול הולם בדפנות-הפלדה של המעלית ו' צועק בקוליקולות: "נער שירות!" כעבור דקה אחת תוקן הקליקול* והכוכבה שיח' ררה ממעצרה.

כאשר הופיעה סילבאנה בא לם הגדול וורוד-כתלים, עבר בין הנאספים רחש של הערצה. שמלת-הקטיפסה השחורה שלה, ה' מעטרת בצווארון פרחי, שיוותה לה מראה מלכותי. היא שלחה לכל עבר את חיוכיה הזורזים, שהוארו מפעם לפעם עלידי גורות הצלמים. אחר ישיבה אל שולחנו של ציר איטליה בישראל, בנדטו קאפ מאצו, רוון קאמפולאטורה.

האולם כולו היה לעיניים: עיני-גברים מל' אות הערצה | עיני-נשים בוחנות ומלאות קנאה. בעקבות המבטים באו מחיאות-כפיים פ' ערות, אחר הושמעו בזה אחר זה הנא' מים. היו אלה הנאומים הרגילים וגדושים ברכות והתפעלות. למולה של הארחת לא תורגמו רובם לאיטלקית, נועדו לתצרוכת מקומית בלבד. אמר נאם מזהיר אחד: "אי' טליה שלחה לנו לא רק את סוסקאניני, אלא גם את פאמפאניני", אחר הוסיף, "באנו לא רק לכבד את גברת פאמפאניני, אלא גם להתכבד בה".

אחר באו שוב צילומים, איס'גארפים, חיר' כיס. כל חיוך היה חיוך בלעדי: היא היה מיועד למקבלי, לא לשום אדם אחר. גבר כבד-בשר וממושקף פרץ ל' דרך בין ה' נאספים ופנה אל דצ'ם הקרוב ביותר: "צלם אותי ואותה!"

"בסדר", השיב הצלם, "אפרסם את התצ' לם בעתון ואקשט אותו בכותרת, היפה' פיה והמפלצת".

הארון הכרסני נעלם עוד בטרם הספיק הצלם להפעיל את מצלמתו.

ובמרכז ההמין הצפוף נצבה אשה צעירה ויפ'. היא הייתה, הצטלמה, חייכה שיב. רק מעטים הבחינו שהיא היתה חמודה כי יותר בשניות הספרות שבו צילום לציר לום, כאשר היתה מוחה מעל פניה את ה' חיוך הווהר.

השעה היתה נאותרת. סילבאנה ביקשה סליחה: עליה להופיע בערב במסיבת קוק' טייל בצירות האיטלקית. היא רוצה לנות. שוב רעמו מחיאות הכפיים, שוב נצנצו גורות-המצלמות ושוב זהרו החיוכים דך מושלמים.

הצלמים ליוו את סילבאנה עד דלת חדרה. רק מעטים מהם ראו את הבעת ההקלה, אשר הופיעה על פניה, כאשר עמדה הדלת להי' סגר. הם חזרו לאולם מרוצים לחלוטין.

שעה וחצי לאחר מכן רקדה סילבאנה ל' צלילי תקליטים במסגבה שנערכה בכיתו של הציר האיטלקי בתל-בנימין. הבית, בו שכן בעבר משה שרת, היה מואר באור בהיר. שוב נצנצו גורות של מצלמה. הפעם הפ' עיל אותן רק צלם אחד — צלם הטלבי' וזה האיטלקית. הכל היו מרוצים, מלבד ה' מארח שהצטדק: "לא יכולתי לערוך מס' בה גדולה יותר. הבניין אינו גדול במידה מספקת".

* דלת ארובת-המעלית בקומה השלישית נשארה פתוחה ועצרה את מהלך-המעלית.

כתזמורת בלי פוגנים
כן ארוחה בלי יין!

אדום
עתיק

שטו
פונטון

כרמל מזרחי

מיקני ראשון לציון וזכרון יעקב

קרא את הספר אשר משך זמן כה רב
ניסו לסנוע בעדך את קריאתו

הצד השני
של המטבע

סאת או"י אבנרי

מחבר. בשדות פלשת, 1948, הספר שזכה לעשר מהדורות, הנפוץ ביותר בספרות העברית החדשה, שתורגם לשש שפות זרות ונפוץ מסביב לכדור הארץ, מתאר את הפרשות המועזות של המחזמה אשר איש לא העז לכתוב עליהן לפני כן — מיסמך אנשי גדול של חייל שרשם את אשר ראה כמו עיניו.

"תוכן הספר הזה אמח... שיניתי את השמות והמקומות. אולם הדברים עצמם קרו במציאות..." (מתוך עדותו בשכועה של המחבר בבית המשפט, במשפט שטיין-שייב).

ישראל

ישוּחַ חס וחלילה

הצנזורים הישראליים, אנשים טובים, אך ככל הצנזורים לא בעלי אומץ מיוחד, סובר לים, בין היתר, משתי אשליות יסוד: א. שהעולה החדש, בראותו סרטי ערוה, יבצע מעשי אונס. ב. שהעולה החדש, בראותו סרטים שבהם מוזכר שמו של ישו לטוב, ילך אל המיסיון. משום מה נחשב המעשה השני לפשע לא פחות חמור מן הראשון. על כן נבחרה המועצה לבקורת סרטים ומחזות בראותה לפני זמן מה את הסרט הגדול (בגלל היותו מצולם בשיטת סינרסקופ) הגלימה, המתאר את תולדות גלגל מותו המפורסמת של היהודי הטוב והאדוק ישוע מנצרת, החליטה כי הוא מטיף לנצרות, אינה יכולה לתת לו על דעת עצמה הרשאה להיות מוצג במדינת ישראל הדימוקרטית, העבירה את ההכרעה לוועדה של שרים.

סרטים

ציאפלין!

הוא אהב אותה מאד. היא עמדה ליד הבית, כשדלי מים בידה. הוא נפרד מעליה, אבל לא יכול לעזוב — רץ מסביב לחלקה והגיע אל הבית מן הצד השני בעוד היא עומדת ומביטה אחריו לכיוון השני. מבלי דעת שהוא עומד מאחוריה, שפכה עליו את מי הדלי. הוא עמד שם, נכלם, מבוש ורטוב.

דה סיקה, בנם במילאנו?
טעות. צ'ארלי צ'אפלין האחד והיחיד באורות הכרך.

סרטו הקולי הראשון (1931) של אמן הברד הגדול ביותר, ואחת ממיטב יצירותיו, מגיע בימים אלה למסכי ישראל. יהיה זה, בלי ספק, המאורע בהא הידיעה בעולם הקולנוע המקומי. מה לו צ'אפלין סינמסקופ ומסכים רחבים, אופקיו שלו אינו מסתיימים במסגרת התמללה. הם רחבים — ועמוקים — כלכו של אדם.

המושגם ביותר. מזור לתאר כי כיום קם דור חדש שלם שמעולם לא ראה את הסרט. וכמה יש לקנא באלה העומדים לגולות בפעם הראשונה. כי אורות הכרך הוא יצירה יחידה בדורה — פאתרית ועשירה בהמצאות

בתוך המסגרת העלילתית הפשוטה הזאת, שברגעים העצובים ביותר סוחטת דמעות אף מן הקשיח שבמבקרי הקולנוע המקצועיים, שיבץ צ'אפלין שפע מדהים של הברקות קומיות, שחלק מהן נגנב מכבר ולא תמיד על ידי אמנים בעלי שיעור קומה כדה סיקה. הגיעה השעה שהקהל יראה אותן במקורן.

שנים על שלוש

בשני סרטים סינמסקופיים מבקשות שלוש נשים אמריקאיות את דאהבה — והנישואין. **איך להתחתן במיליונר** הוא קומדיה על גבי מסך רחב. המסך הרחב אינו מרחיב את החיזוקים, אף על פי שהעלילה, הדמויות וגם השם לעיתים משעשעים. זהו מעשה על אודות שלוש אחיות (מארילין מונרו, לורן באקאל ובטי גרייבל) המחליטות להנשא לכיליונרים. שלושתן מתחתנות, אבל רק אחת מהן במליונר.

הסרט מכיח שוב כי הוליווד טרם למדה להשתמש בשטח הסינמסקופ. קומדיה מעין זו היתה, בלי ספק, מצליחה יותר אילו הוסרה בשיטה הישנה, מארילין מונרו אינה נעשית יותר מקסימה על ידי שהוגדלו ממדיה כמעט לאין שיעור. היא פשוט קצת יותר קרובה עתה לסניינסקס.

שלוש מבקשות האהבה **בעינות רומא** הן העלמות מקנאמרה, פיסטו ומקנאמרה. הפעם הרקע הוא איטלקי, בעוד שהתשוקה לאהבה נשאר אמריקאית אופיינית. אניטה (ג'ין פיסטו) מתאהבת בנטיק, מאריה (מאני מקנאמרה) בפקיד, בעוד שפראנסי (דורותי מקנאמרה) מוכיחה, הודות לכמה כוסות של משקה ולהתקפת היסטריה באחת הברכות המרובות ברומא, שהיא אוהבת את מע' בידה (קליפטון חב).

מאחר שהסרט הוא סינמסקופי, מרבה המצלמה להתעכב במקומות היפים ברומא ובנוציה, משתדלת, לא תמיד בהצלחה, לע' שותם יפים מהם במציאות.

יומן החדשות

אכזבה צרפתית

● חילופי השחקנים בין אנגליה לצרפת נעשו תדירים כמעט כחילופי השחקנים בין צרפת לאיטליה. אחרונה בשורה של צרפתיות שעברו את התעלה לאולפני גולדון: ניקול מורה. אולם השחקנית בת ה-26 איכזבה

שחקנית צרפתית ניקול מורה

לא בפני המצלמה

במידת מה את האנגלים, אשר קיוו למשהו בהרבה יותר צרפתי. אמרה מורה, בראותה את השמלות שהכינו לה לסרטה האנגלי הראשון: „אלבש רק מחשופים מהוגנים ביותר ולא אתפשט בפני המצלמה.“

כדורגלים גולדשטיין ומירמוביץ בלונדון יוספים, שובו הביתה!

ספורט

כדורגל

השופט נמלט

חובבי הכדורגל, שחיו בכליון עיניים לפתיחת הסיבוב השני במשחקים על גביע שפירא, לא אוכזבו: אמנם המשחק המוקדם שנערך השבת על מגרש באסה היפואי בין מכבי תל-אביב ומכבי יפו איכזב, כרגיל, את מעריצי הקבוצה היפואית, נסתים, כרגיל, בנצחתו של התל-אביבים (1:5). אולם ה' משחק בין בית"ר תל-אביב והפועל תל-אביב, שנערך לאחריו, היה אחד המשחקים המרתקים והסוערים ביותר שנערכו השנה.

עוד בראשית המשחק הספיקו אנשי הפועל להבקיע שער ראשון. דומה היה כי הם ינצחו בהפרש שערות גדול. אולם פתע עברה בי' אנשי בית"ר רוח קרבית. חלוציהם הסתערו על שער-היריבים. מעריציהם המריצו אותם בקולי קולות, יחד עם מעריצי מכבי תל-אביב, ששאפו לחזות בתבוסת כדורגלני ה' פועל.

רגל-רגל. התקפת הבית"רים הלכה ו' גברה. הגיעה לשיאה כאשר השיג חוליה, ה' מקשר השמאלי של בית"ר, את הכדור שנש' לח לכיוון השוער חודורוב עלידי מגינו, וייס, העביר את הכדור מעל לראשו של חודורוב וכבש את שער-השוויון (1:1).

מאותו רגע ואילך הפך המשחק מכדורגל לרגל-רגל: השחקנים התחילו להתעלם מקיום הכדור, לבעוט זה בזה. מדי פעם בפעם היה אחד מהם מורד מן המגרש, מועבר לחדר ההלבשה, שהפך לתחנת עזרה ראשונה. בין הנוקעים לטיפול רפ"א: שוער הפועל, חר' דורוב, שנפץ על ידי המתאגרף הבית"רי ברצין, שמילא במשחק תפקיד של קיצוני שמאלי, הורד מן המגרש כש'וא נטול-הכרה. ריחזרם הגיע גם לאפס של 6 אלפי ה' צופים. פה ושם נראו קבוצות מתנוששות, זרועות מונפות באיום, פיות פעורים, ש' פלטו גידופים.

הסערה גדלה כפל כפליים, עשרים דקות לפני סיום המשחק, כאשר פסק השופט ר' זנבאום מכת 11 מפוקפקת לזכות הפועל. המכה נוצלה כהלכה על-ידי הכדורגלן אשר בלוט, שהבקיע את שער בית"ר. אוהדי בית"ר דרכו את שיריהם התכוננו למבצע נקם.

הנקם לא יצא לפועל. המשטרה שהוועקה למקום בסיום המשחק הצליחה לפזר את ה' קהל הנרגז, שחיכה לרוזנבאום ליד חדר ההלבשה. השופט עצמו חמק דרך פשפש צדדי, אמר אחד מאוהדי בית"ר: „אין דבר, אתפוס אותו גם בעיר.“

סיכומו של המשחק המעניין היה רב' לקח: נצחון להפועל (1:2), המישה כדורג' ליום פצועים קל. כדורגלן אחד שנפצע קשה, הועבר לבית-החולים. מספר האבידות בין הקהל לא נודע.

מברקים בהולים

השבוע המה משרד-המברקה התל-אביבי מלקוחות בלתי-רגילים: ספורטאים חסוני' גיף ששלחו בזה אחר זה מברקים בהולים לאנגליה.

המברקים היו מיועדים לשני כדורגלני מכבי תל-אביב, יוסף מירמוביץ ויוסף גולד' שטיין, שנשארו בלונדון גם לאחר ששבו חבריהם המובסים למולדת (העולם הזה 893). בארץ נפוצו שמועות כי השניים נמכרו ל'

קבוצת כדורגל אנגלית. אנשי מכבי תל-אביב הכחישו אותן. טענו כי גולדשטיין ומירמוב' בין משתלמים באמנות הכדורגל, אך לא הסי' תירו את העובדה כי העדרם מן המשחקים גרם נזק רב לקבוצתם.

הנזק שנגרם גדל כפל כפליים עם התחלת הסיבוב השני של המשחקים על גביע שפירא (ראה לעיל) — וזרם המברקים גדל אתו יחד. נוסף על הביקורים במברקה ביקרו הספורטאים גם במשרדי אליעזר, עיינו כי רשימות הנוסעים, בתקווה למצוא בהן את שמות חבריהם הבושרים.

עד כה נשארו המברקים ללא מענה — והשמות לא נמצאו ברשימה. ידוע רק כי שני היוספים מכלים בנעמים בלונדון, ביק' רו בארמון-המלכה, חזו בתהלוכה המלכו' תיה. נראה כי דילולי הנעים עורר אותם להתעלם אפילו מן המברק האחרון, הנמ' רץ והנאש ביותר: „יוספים, שובו מיד ה' ביתה. עליכם לשחק על הגביע.“

משמעת

פרי הזעם

שחקן קבוצת הכדורגל מכבי פתח-תקעה, עמיחי כרמלי, היה מלא זעם על יריביו הספורטיביים. הוא אף הפגין את זעמו זה לעיני כל במשחק שנערך לאחרונה בר' חובות בן קבוצתו וקבוצת מכבי רחובות, פגע באחדים מכדורגלני רחובות.

כאשר ראה השופט, יוסף קלמן, את הת' נהגותו של עמיחי בעין רעה, הרחיק אותו מן המגרש, הופנה מלוא מחצו של הזעם כלפיו. התוצאה: השופט הועבר לבית' החולים כשאחת מידי שבורה ופניו מכוסים פצעים פתוחים.

השבוע היה עמיחי כרמלי נאלץ לאכול את פרי-הזעם: הועדה-משמעת של הת' אחדות-הכדורגל הרחיקה אותו ממגרש-הכדור' רגל לכל ימי חייו. הקהל הרחב קיבל את פסק-הדין באהבה, ראה בו צעד נמרץ לחי' סול' התפרעותם של ספורטאים שונים. אולם חובבי-כדורגל חתיקים רק חייכו: „הוא שחקן טוב. הוא יקבל חנינה.“

במסלול

כדורסלנים. זמרים. רקדנים

● קבוצת הכדורסל הנודעת הארלט גלוב' טרוטרס, הביעה את נכונותה לבקר בישראל בחודש יוני, להופיע בחמישה משחקי-ראווה. הקבוצה הכושית, הנחשבת לקבוצת-הכדורסל המקצועית הטובה ביותר בעולם, תביא א' תה את יריבתה המתמודת: קבוצה מקצועית לבנה. כמו כן יבוא יחד עם הכדורסלנים זמרים ורקדנים, אשר ישעשעו את הקהל בהפסקות. הקושי העיקרי שמעכב את בוא הקבוצה לארץ: מנהל הקבוצה היהודי, אייב סמירשטיין, דורש 3000 דולאר עבור כל הופעה.

● לאחר שמזכיר ההתאחדות הבינלאומית לספרט הידיע כי מצרים תיענש קשות באם תוסיף להתנגד להשתתפות ישראל באולימ' מיארת מלבורן, בשנת 1956, תחרים את המשחקים באם תשתתף ישראל, נבהלו ראשי איגודי הספורט המצריים וביקשו מן ה' ליגה הערבית לבטל את החרם הספורטיבי על ישראל. הפעם הצטרפו אל הבקשה גם ראשי איגודי הספרט של לבנון וסוריה.

מקימים בסיסים מיוחדים בנקודות מבדד דות של שטחיהן, מאמנים טכנים, מפתחים טיפוסיקליים חדשים.

הרוסים אף הם אינם מפגרים אחרי מעצמות המערב. לאחרונה נראו גופים מורדים מתעופפים מעל לים הבלטי. הם באו מי כיוון הבסיס הסובייטי בפינומנה ומתירי תם הוערכה על ידי מכשירי-ראדאר ברר טיים ב-7500 קילומטר לשעה. הטכנים היידיים שניצבו ליד מסכי-הראדאר היו מי שובניעים כי הגופים המסתוריים לא היו אלא קליעים סובייטיים מודרכים, והשערותיהם נתאשרו כעבור ימים מספר, כאשר הופיעו בעתונות הרוסית מאמרים מועדים מפורטים על קליעים מודרכים.

הקליעים המודרכים המשוכללים חדלו להיות נחלת העולם הקפיטליסטי, סיכם אחד המאמרים, הם הולכים ומפותחים במדינות רבות. אין ספק שכבר בשנת 1960 יהיו בידי כל מדינה בעולם קליעים מודרכים מטיפוס זה, או אחר.

אין זה עתיד רחוק. לפי כל הסימנים, ב"מלחמת-העולם הבאה, אם תבוא, יהיה קליע מודרך "רגיל" מסוגל להגיע מהרי הקווקז לגמל חיפה.

האדם

לידה שנתית

האדם נולד רק פעם אחת ומת רק פעם אחת, אמר גפוליון בוגאפארה לפני אחד הקרבות, מתוך רצון להפגין את פחד חייליו.

לפני שבועות מספר התברר כי אימרתו של המצביא הגדול הייתה נכונה רק בחלקה: האדם מת רק פעם אחת, אולם הוא נולד מחוץ מדי שנה בשנה. ליתר דיוק, תוך 12 חודש מתפרקים 98% מן החומרים מהם מורכב גוף-האדם ומוחלפים בחומרים חדשים.

הדבר נתגלה על-ידי ד"ר פאול איברולד, אחד מהחברים החזקה האמריקאית. לפיתוח האנרגיה האטומית, איברולד הוריק כמיות קטנות של חומרים רדיואקטיביים לגופם של שפנינגטון אנושיים, עקב אחרי החומרים משך שבועות רצופים בעזרת מוניטור, הגיע לכמה מסקנות מפתיעות על תהליך חילופי-האטומים בגוף-האדם:

• מדי שבוע בשבוע מתפרקים מחצית אטומי-הסידן בגוף-האדם ומוחלפים באטומים חדשים.

• מחצית האטומים של זרחן ומימן בגוף מתפרקים אף הם תוך שבועיים, או שלושה ומוחלפים בחדשים.

• אפילו אטומי-הפחמן, הנחשבים ליציים, מתפרקים ומוחלפים מדי חודש, או חודשיים.

• התפרקות-האטומים המתמדת משררת את מרבית האנרגיה הדרושה לפעולה תקינה של הגוף האנושי. "לסיכום", אמר ד"ר איברולד בהרצאה שנשא לאחרונה במכון הסמיתסוני בוושינגטון, "המחקרים שלי הוכיחו כי גוף-האדם דומה להפליא לגוף-דוב-הצב. החיילים הכובדים בתוך הגדוד נהרגים, משתחררים, או מועברים ליחידות אחרות. אולם המבנה הכללי שלו כמעט ואינו משתנה."

גלולות

הנחש. חלוצי המדע

• מחקר שנערך לאחרונה בבריטניה גילה כי הנחשים הקדימו את האדם בשטח ההודעה המלאכותית. זואולוגים בריטיים שניסו לגלות כיצד מסוגלת נקבת הנחש להטיל ביצים לאחר שהיא מבדודת מן הזכר במשך שנה שלמה, נתקלו בתופעה מפתיעה: עתה בתחתית גופה של הנקבה ישנם שקי קיום מיקרוסקופיים, בהם נאגר הורע של הזכר למשך חודשים רבים. כאשר מרגישה הנקבה שהיא מוכנה לרבייה, היא מפעילה שרירים מסויימים בגופה, מזרימה את האורז הורע האגורים לתוך הרחם, מקום שם הם מפרים את הביציות.

• ד"ר אווארד ליטש, חוקר הפולקלור של אוניברסיטת פנסילבניה פירסם לאחרונה מחקר, בו גילה כי האמונות התפלות נפוצות בימינו, לא נסחות מאשר בימי-הבית גיים. בין האמונות הנפוצות ביותר: האמונה כי אפשר לרפא הצטננות בעזרת משקאות חריטים. האמונה כי שתיית כסית שמן מסייעת לאדם שתי להתפכח משכרוננו. האמונה כי שמורים-עשויים להתקלקל, אם יניחו אותם במקרר יחד עם הקופסות.

נשק

עופות הרעם

העוף המסוכן ביותר של המאה ה-20 אינו הנשר הדורסני, או בתי-הענף ארוכת-הרגליים. העופות המסוכנים ביותר נבנים בידי אדם, מתעופפים מעל למדבריות ול-אוקיאנוסים, או שוכנים בקנרפלדה, בקרבת בירות של מדינות שונות. המומחים הצבאיים קוראים להם בשם קליעים מודרכים או מונחתים.

מאז שנת 1944, בה ניתחו הקליעים המודרכים הגרמניים הראשונים בסרברי לונדון, התפתחו עופות-הרעם המודרניים במהירות עצומה. מדענים בריטיים, אמריקאים, סובייטיים, עמלו יומם ולילה, פתרו את ארבע הבעיות העיקריות, שעמדו בדרך התקדמותו של הנשק החדש:

• הבעיה של מציאת נהכים קלים וחדים, שיוכלו לעמוד בפני לחץ האוויר והחיכוך הנוצרים תוך כדי תנועה מהירה.

• הבעיה של ייצור דלק-הראקטות, איחסנו והעברתו ממקום למקום בצורה שלא תסכן את בני-האדם המטפלים בו.

• בעיית ההדרכה המדויקת של הקליעים. כבר כיום פיתחו מדינות שונות ימרות אלקטרוניים וגירוסקופים משוכללים, המדריכים את הקליע אל מטרותו בדייקנות ניכרת.

• בעיית ציוד הקליעים בחומרי נפץ משובלים — ואפילו בפצצות-אטום.

מקומים ופגזים. את הקליעים המודרכים המיוצרים כיום בעולם אפשר למיין לכמה וכמה סוגים. הסוגים העיקריים: קליעים בעלי כנפים וקליעים באליסטיים. הקליעים בעלי-הכנפיים, המסוגלים לטוס בנתיב אופקי, אינם אלא מטוסים-ללא-טייס, לסוג זה שייכים קליעי מטוטר, שפותחו על ידי חיל-האוויר האמריקאי וקליעי רגולוס, שפותחו על-ידי הצי. קליעי רגולוס מסוג גלים אפילו לחזור לבסיסהם לאחר טיסה ממושכת.

הקליעים הבאליסטיים דומים יותר לפגזים ענקיים. אין הם טסים בקו אופקי, אלא מתנשאים ישר אל הסטראטוספירה, מתהפכים וצונחים במהירות אדירה לעבר המטרה. לסוג זה של קליעים משתייכים הקליעים קורפורל ("רב-טורא") והונסט ג'והן ("יוחנן הדיקן"), שפותחו על-ידי חיל-הרגלים של ארצות-הברית.

ראדאר וריכוזים. שיטות ההדרכה של הקליעים רבות ושונות. האמריקאים משתמשים בעיקר בשלוש שיטות:

• הדרכה במסלול קבוע מראש. מסלולו של הקליע נקבע עוד לפני שהוא נורה מנתיב-הראקטות של זאטוס, או אניית הקרב.

• הדרכה באמצעות ראדאר או ראדיו-קליעים האמריקאיים מסוג נייק וטריר, מסוגלים לקלוט איתות המשודרים מן הקרקע ולשנות את כיוון טיסתם בהתאם לאיתות אלה.

• הדרכה באמצעות טייס-רובוט. בקליעים המודרכים לפי שיטה זו יש מנגנון אוטומטי, המכוון לפני הטיסה ומדריך את הקליע בדייקנות מפליאה עד שהוא פוגע במטרה.

לקליעים המודרכים החדשים יתרונות רבים. טוח הטיסה של אחדים מהם, כגון קליעי רגולוס האמריקאיים מגיע ל-800 ק"מ לשעה. הם טסים במהירות גדולה ממהירות הקול ובגובה רב, ואין כל אפשרות להבחין בהם לפני שהם פוגעים במטרה. הם מסוגלים לטוס בכל מזג-אוויר.

אולם על אף כל זאת לוקים עדיין הקליעים המודרכים בחסרונות רבים. בראש ובראשונה, אין הם מסוגלים לפגוע בדייקנות במטרה קטנה. אפשר לכוון אותם רק כלפי שטח נרחב, כגון עיר-תעשייתית, נמל, או מחנה צבאי גדול. שנית, רבים מן הקליעים, כגון קורפורל והונסט ג'והן, מדי גושמים ביותר וקשה להעבירם ממקום למקום.

ואחרון אחרון, הטיפול בקליעים המודרכים מצריך צהרות גדולות של טכנים מאומנים, והכנת כל קליע לקליע לפעולה נמשכת שעות רבות. בעיית הזמן והצהרות היא אחת הבעיות אשר טרם נפתרו. על אף כל זאת ברור שהקליעים המודרכים ישיחקו במלחמה הבאה תפקיד עיקרי, יחד עם פצצות-האטום והמימן. האמריקאים הבריטים והצרפתים מבינים זאת היטב. הם

שיחתונה לגבי סטרוגו

הגב' כרמלה סטרוגו (מימין) נסעה מחיפה לתל-אביב לחתונה גרסה. כשזיהתה את עצמה מחרה וכדי להיות ראשונה נסעתי שוב, ב"אגד", כי "אגד" ישיר נוסע נוח ומדי חור. 25 הלירות לא היו הפרס היחיד. צלם העולם הזה שרצה לצלם את גב' סטרוגו היה עסוק והיא נדדה תה אדון למזון דין. שם זכתה בפרס נוסף: היא פגשה בשלום אש, כרמלה סטרוגו מוקפת — ובסילבאנה פאמפאניני היפהפיה. מודע היא מעדיפה בכלל לנסוע ב"אגד": אין תור לאוטובוס. הנסיעה היא נוחה.

יום שישי, 24.12.54

יום ראשון, 26.12.54

האלפים הנוסעים מדי יום ביומו בקו הישיר של "אגד" מתל-אביב לחיפה ומחיפה לתל-אביב יודעים את אשר הם עושים. קו ישיר זה של "אגד" הוא הקצר והמהיר ביותר לנחיות פל חיפאי הרוצה להגיע לתל-אביב, וכמו כן לכל תל-אביבי הרוצה להגיע לחיפה (ולכל הנוסעים האחרים הרוצים לנסוע מן העיר האחת לשניה). כל נוסע נכון משתי מש בקו ישיר זה של "אגד", לכן קל יהיה לך נוסע "אגד" דוחות את עצמך בתמונות שלמעשה. דראשון מנוסעי "אגד" שיבוא למערכת, "העולם הזה", תל-אביב, רחוב גליקסון 8, ויזוה את עצמו באחת התמונות, ויענק פרס 25 ל"י במזומן.

עובדי אגד והעולם הזה אינם יכולים להשתתף במזהית.

אם כי ניקולאי ניקולאייביץ בובקוב, סרן על-פי דרגתו, טייס בצבא האדום, חבר ה' מפלגה הקומוניסטית ומפקד חטיבת הפרטיזנים על שם רוקסובסקי משביע את אנשיו לזכור כי פרטיואן אחד שקול כנגד שבעה לוחמים בחזית אין הוא מהיבם ב' מיוחד לשמור כלל זה כלפי פרטיואנים יהודיים. כאשר הפרטיואן היהודי מיכאל נתפס ישן בשעת שמירה בעמדה קדמית הוא מוצא להורג. אך חברו לשמירה ולשינה, הפרטיואן זאן הרוסי גריגורי, נידון לחודש אחד מאסר. כי כפי שמסביר מיכאל, לפני הוצאתו להורג, למחבר יהודי ביער, מקלען ה' פלוגה 67 של חטיבת רוקסובסקי, יחיאל גרנטשטיין: "...החיה (האנטישמית) אצלנו אילפה שנים רבות, אבל לא הומתה. עתה היא חוזרת ומתעוררת. היא קמה לתחייה. ה' חברייה מרגישים כי הותרה הרצועה. הם ה' ריחו את ריחו של הדם היהודי.

מלכר גרמנים, יהודים. כשיצא גרני טשטיין שלוש שנים יותר מאוחר מן הע' רות, אליהם נמלט מאקציה גרמנית, נותרו רק כמה עשרות מ'1200 הפרטיואנים היהודיים של החטיבה בחיים. ויותר שהרגו בהם הגרמנים, הרגו בהם אחיהם לנשק, ה' פרטיואנים הרוסיים.

חטיבת רוקסובסקי, שהיתה מורכבת ב' רובה מחיילים סובייטים שברחו מהשבי ה' נאצי, לא היתה היחידה שלחמה מלבד בגר' מנים גם ביהודים. היתה זאת חופעה שכחה ב'חיות הפרטיואנים הרוסיים.

לך אל היהודים! גרנטשטיין, ה' מקלען המצטיין, ה'ודע לחסל, בשעת הצ' רך, קצין גרמני בסכין פינית ובוגד אוך' ראני בכדור אקדח (הכדור חקק מתוך ה' אקדח ככחית-ליחה מגרונו של משתעל), אינו מתעניין בהסברים הגיוניים, מספר עוב' דות.

כמה מן העובדות ביהודי ביער, שהופיע לראשונה באירוש תחת השם רציתי לחיות ועורר סערה בארצות-הברית:

- אחר כל כשלוש מואשמים היהודים (הם ה'ילכו את הגרמנים אל מחנות הפרטיואנים ביערות), פורקים מהם את נשקם, מחס' לים רבים מהם.
- פוליסטרוק חולץ מגפיו של פרטיואן יהודי, אחר נוטל את רובהו ואת שעון ה' זהב שלו ומייצן לו "לך אל היהודים שלך!" עצה המתבצעת בעזרת ירייה בוגדנית של אחר לנשק, פרטיואן רוסי.
- סוגיה הפרטיואנית היהודית ה'ודעה בכינוי גרויסקיה בבה (אשה גיבורה), מוצאת להורג על שנטלה זוג גרביים מאחת הכפריות בפשיטה על כפר בוגדים, למרות שמפקדה לקח ממנה את הגרביים בו במקום, כ' להגישם מתנה לנערות. (יהודי ביער —

שחקן עמוס אבני (ימין) ב"חדווה ואני" * בן-הציר, אחי הרקדנית

יחיאל גרנטשטיין — הוצאת מורשת — 187 עמ'.

שירת הזמרים

הבה נהיה אוהבים, ה'י, לחשה סאינון רכות, כמתחננת, ראה, אחיך ואחיותך באו היום בברית-הנישואים והכל מאושרים מ' בד שנינו. אין לנו אף ידיד, מלבד הורינו הקשישים ואחינו. הבה נהיה אוהבים, ה'י. או יהיה לנו מישוה. נחמד יהיה הדבר. "לא, השיב ה'י. טיפשה את, זה הכל" סאינון לא קיבלה את דעתו. וכשהיא מתביישת מאד וקולה כמעט ואינו נשמע היא חזרה ושאלה:

"התשא אותי לאשה, ה'י?" "לא, — השיב ה'י בקפדנות, "כמה טי' פשה את, נערה, עוד לא סיממתי את בית' הספר ואת כבר רוצה להנשא?" כי אהבתה של סאינון לה'י מורגן, בן הכורים החולשי, פרחה על ספסל-הלימודים, כשהיא גילתה שה'י לא הנ'ד עפעף (לא) חיפה על עצמו בקרעי שטיח) שעה שמויהו הילקה אותו בסומכי.

כמו הרבה דברים אחרים במה יפית עמק נווי משתנה גם דעתו של ה'י על האהבה. וזה כאשר סאינון מרשה לו "ללשף בכפי את מסתרי החמימות שבגופה, הדוחקים את שמלתה כלפי מעלה, עד היות לה צורת גבעות חרושות, וידי ידעה את בשרה הרך מתחת לאריג הגס, עד שעלו קמטים ל' מצחה ופיה נתעקם שעה שלטפתי את רג' ליה".

* כשאחיו של ה'י שואל אותו לפעילותו משך היום אותו בילה עם סאינון, מסביר ה'י: "הקשבנו לשירת הזמרים ו' אומר יא' נטו, האזן: "יודע אני, נער, אף אני הק' שבתי להם בשעתו."

רק בהצגות מועטות של חדווה ואני לא פרצו מחיאות-כפיים לאחר התמונה הע' שירית — "הפגישה העצובה" — בה מכ' ריעה תמימותו של ילד-הקיבוץ, יורם, את הכף בין חדווה העירונית והקיבוץ, מניעה את שלומיק לחזור אל המשק. הקהל אשר לא הגיב היה חסר כל תרבות: הילד ה' בלונדי, שהופיע על הבמה, היה ראוי לת' שואות, לא רק על משחקו הטוב, אלא גם על הופעתו המקסימה.

הופעתו של עמוס אבני על הבמה לא הפכה אותו לילד-פלא המשפחה לא הוציאה אותו מבית-הספר, לא הגישה לו ארוחות לחדרו, לא אסרה עליו לשחק עם בני-גילו. בבית אבני היתה האמנות משהו רגיל, חסר כל הילת-קדושה. אחותו של עמוס, הדסה, הופיעה פעמים רבות כרקדנית. אמו מנהלת את גאלריית האמנות צ'מרינסקי. האב היה הציר המנות, אהרן אבני.

כמו יוסי, דני ורמי הלומדים בביתה ו' של בית-הינן א' התל-אביבי מבלה גם עמוס את שעות אחרי-הצהרים בקריאה, מש' חקים, הכנת-שיעורים. אולם בשעה תשע וחצי בערב, כאשר החברים כבר שקועים בשינה עמוקה, חוצה עמוס את הכביש ש' בין סימטת-חיסין ובית-הביטח. "עלי לעלות על הבמה רק אחרי עשר", מספר הוא, אבל אני מגיע תמיד חצי שעה קודם, כדי שה' שחקנים לא יבהלו."

פינקל לא יושב שם. בבוקר אין עמוס חש כל עיפותו: "כבר התרגלתי. אפי' לו כאשר התיאטרון מבקר בסבריה וחוזר בשתיים בלילה, אני מוצא לי סינה ומנסה להקין את השעוירים." בדרך כלל אין הוא יוצא למסעות כה רחוקים, נע בעיקר ברא' דיוס של תל-אביב — פתח-תקוה. הקשר הראשון בין עמוס אבני והבימה ג'ר צר עוד לפני שנים מספר, כאשר חיפש ה' תיאטרון שני נערים להשתתפות במחזה מיס מקתינג. הדסה המריצה את עמוס לגשת ל' מבחן. הוא ניגש והצליח, אם כי לא זכה להשתתף במחזה: מיס מקתינג לא הוצג כלל.

אולם אנשי התיאטרון לא שכחו את הילד הפתק ורבי-הכשרון, הומינו אותו לאחר זמן להשתתף בשלושה שבחים. מאז הספיק כבר עמוס להשתתף בחברת שמוליק סגל (שלו' שה שבוחו), להרצא על-ידי מסקין (מקבת), לשכנע את בוכמן (חדווה ואני).

את חמש היליות הראשונות השתכר עמוס באחד מערבי ספטמבר 1953. הן הוכנסו לבנק על-ידי אמו. מהות כיום, יחד עם חמי' שיות רבות אחרות את קרן-הלימודים של עמוס: "אני רוצה להיות שחקן, אבל אולי זה ישתנה במשך הזמן."

אהבתו של עמוס לבמה אינה כוללת גם אהבה לחי' הבהימה-לכאורה של תל-אביב: "לעולם לא אשב בכסית' לדעתי זה בבווד זמן. גם פינקל לא יושב שם."

כמו טיפות גשם. אהבה ראשונה אינה החייה היחידה השובה לב כמה יפית. ה' ספר, סיפור בגוף ראשון של כורה פסח ה' הופך נגר, שוכה להצלחה רבה גם בצורתו המוסרטת, מתאר קודם כל את חי הכורים החולשים, בסוף מלכות ויקטוריה, כשהבנים יוצאים מן העמק לחפש עבודה. כי אזל הפסח במכרות.

לא פחות מלכבים מן הכורים, המזמרים תמיד, הן נשותיהם. כמו ברונון, גיסת ה'י, בעלת העיניים "הזוהרות כטיפות גשם על אדן החלון בהתגלות השמש", אותה הכיר איבור, בעלה, כשכנס לחנות לקנות ב' צים לריכוך קולו לקראת התחרות זמרה. אל התחרות זו אחר איבור בכמה שעות. (מה יפית עמק נווי — ריצ'ארד לוולין — הוצאת עמית' — 518 עמ').

מקור

עשה-זאת-בעצמך

אשר בינג הוא מורה למלאכת-יד שהחליט להביא את המלאכה גם לבתי תלמידיו. ב' **מלאכת השעשועים** הוא מראה כיצד יכול כל נער (ונערה) בשעת הפנאי ובימי החופש, בעיר (ובכפר) לבנות לעצמו דאון או פריסקופ ובשעת הצורך אפילו סל ל' ניירות.

דרושים, בין השאר: שבריי-עצים, חרסי עציצים, פחיות שימורים, חוטי רפיה, דבק קר וחם, אולר, קשתית, מספרים וכמובן סבלנות (מלאכת שעשועים — אשר בינג — הוצאת ראובן מס — 104 עמ').

* לידו, נחום בוכמן.

תשבץ 896

מאוזן: 1. אחד מתפקידיו של אשכול בסוכנות; 5. מפקד מחתרת; 10. כובש הגליל; 12. אותה קונים הסטודנטים; 14. מלון פאר; 16. מלך סעודי; 18. שליט אסיאתי; 19. לוי ידוע; 21. מקור המים של ירושלים; 22. ביטוי; 23. בית האריות; 24. היכן; 25. שם פרטי עברי; 27. אחת מערי המקלט; 30. "וכעת — אחרון, אחרון..."; 31. פילאט' ליסט; 33. אבר האהבה; 35. אבי עתניאל; 36. המטבע הקוריאני; 38. מלך שלם; 39. תשלום לזונה; 40. יטה, עתיד מקוצר; 41. בן דן; 43. מקצוע צבאי; 44. משקה של תנובה; 46. סרובינצ'אלי; 48. לכל אגודה; 49. הדג של יוסף.

מאוזן: 2. טהור וגקי; 3. מזכיר מועצת פועלים חשובה; 4. משרי ישראל הראשונים; 6. איש רע; 7. ממבצעי הקרן הקימת; 8. שוואת ב'י; 9. איש מדע; 11. טטרות ערך ישראליים; 13. משחק כדור; 15. מזכיר ההסתדרות; 17. מצודתו —

			8	7	6	5	4	3	2	1	
13					12		11		10	9	
		18			17			16		15	14
						21			20		19
							23				22
		24						26		25	
			28		27						29
		32			31			30			33
	37		36			35			34		38
				39							40
		43			42		41				
			47			46		45		44	
					49						48

פרסי ספרי, מסדה' לפותרי תשבץ 894

שמואל דוידסון, חורה, רחוב הרבנס סמואל; צפורה זמיר, גבעתיים, סירני 32; ראובן כץ, ירושלים, קריית שמואל, בית אגמון.

פרסי ארנקי צ. בר לפותרי תשבץ 894

גיסן נחבי, תל-אביב, בלפור 57; אפרים קומרוב, נס ציונה, שיכון ציונים כלליים.

הנערה מול

גאת יוסף אבי-שאל

א ותו בוקר נטלתי מחברת הציור בדי, יצאתי לתיך הנוף המקסים, בו עמד בית ההבראה, ותפסתי עמדה שהשקיפה על הים. נטלתי את הלוח, ישבתי על אבן ומשך רגעי מספר תרתי אחר מסגרת הציור שהיה ברצוני להעלותו על הנייר. מבטי נתקל באשה שישבה בצל עץ חרוב עתיק. בחזיונה לוח ציור הניעה את עפרונה לכאן ולכאן.

מכיוון שמבטינו נתקלו אחד בשניה, שוב לא היה מקום להתבודדות. עצם העובדה שגם היא עסקה באותה חובבות קשרה בינינו שיחה ערה על אמנות הציור, התקרבות אליה במגמה לצייר אותו נוף. פתחנו בויכוח על מידות, מרחקים, צל ושמש. היא היתה נעימה בשיחתה, היו בה בגרות וכוח הסבר אשר נטלו בחן נשיי רך ועמידה על דבריה. שרשרת זהב סביב צווארה ירדה ושקעה בתוך שמלתה מבלי לגלות את החפץ התלוי בקצהה.

מאז היינו יוצאים יחד כשאנו מצויידים לוחות ציור, תרים אחר נוף בסביבה ואם כי עצם הציור העסיק אותנו משך שעות, מצאנו גם זמן לשיחה. היא ספרה מקורות חייה, על משפחתה שאבדה באירופה, על סבל והתעללות. גזון שערותיה וקחי דמותה הגויית משכוני מספר פעמים לשאלה על מקור מחצבתה. לא העזתי, כי חששתי שמא שאלה זו תעיב על שיחותינו.

אחד הימים ישבנו והעלינו על הנייר את בניי בית ההבראה הטובלים בירק דשא ועצים. הסתכלתי לעברה. היא הייתה רכונה על הלוח, מעבירה קוים עדינים על הנייר. השרשרת שעל צווארה גלשה גלים גלים בהיותה כפופה. כשפנתה אלי למחן השוכנה לאחת משאלותי ראיתי לתמהוני שבקצה השרשרת תלוי צלב.

תמהתי ושאלתי:

— האם את נוצרית?

— לא! אני יהודיה. באה תשובתה.

התבלבלתי לגמרי. אם היה ספק בלבי עד עכשיו על מקור מחצבתה הנה בא האשור למחשבותי. אם כן למה היא מכחישה זאת?

בוא, נלך מכאן. אין לי חשק לצייר היום אמרה לפתע. תלתיה הנוהבים שגלשו על מצחה החביאו זוג עיני הכלת שהתרחבו והביעו עצב. אספנו את חפצינו.

לדתי בבית של שומרי מסורת. הייתי בת יחידה, בעיירה קטנה בהונגריה. ביתנו עמד בקרבת הכנסיה הנוצרית וצלצל פעמוניה הוז בשבילי מוסיקה מושכת מיום הולדתי... המשיכה בסיפור.

כנהוג בבתי יהודים הגונים היתה נערה מקומית עובדת אצלנו, היא היתה בגילי, שחרחרת ונחמדה. היידידנו ואם כי אמי הביטה על ידידות זו שלא ברצון הרי היינו יושבות ומשוחחות לפעמים קרובות.

באחד הימים, עת נשאנו לבדנו בבית, גלתה לי, שהיא מאוהבת בכומר הצעיר של העיירה אבל היא איננה יודעת איך לעשות את המעשה ולהסב את השמות לבן לעובדה זו. הצעתי לה שתכתוב לו מכתב או תספר לו על כך בעת הידידי השבועי. היא היתה ביישנית ובחורה בדרך הראשונה. אבל כאן התעוררה הבעיה כיצד היא תכתב לו. היא ביקשה ממני לנסח לה מכתב. ישבתי וכתבתי:

אני, אנה, עוקבת יום יום אחריו בלכתך לכנסיה. אני מאוהבת בך ורואה בך את הכל. צעדיך על מדרכת הרחוב הם גזון אלה המהננן בלבי. לילות, ואני שוכבת ערה ורואה אותך עולה על הבמה בכנסיה וסופגת בקרבי כל מלה היוצאת מפיו. אנה, כמרי הנחמד, התפלל לנשמות האוהבות ואל תראה בדברי משום חטא. הויתך הנקיה וגשמתך העדינה צדו אותי, את כולי. ענה למכתבי זה והיו מלותיך תפילה לנפשי. אחבק מכתבך ביום ובלילה. אנה, השב למכתבי.

אנה

ני הייתי כותבת אנה מוילה דמעות. היא היתה רועדת כולה לשמע מלות האהבה שבסאתי לכמרה האהוב. אהבתי כתיבת מכתבים זו.

היינו עוקבות יום יום אחר מרחק המכתבים, וכשהיה עובר עליי ביתנו היתה אנה רצה למולו ושואלת אם אין מכתב עבורה. תשובתו השלילית של נושא המכתבים היתה מעלה חזרון בסניה. והיא היתה חוזרת הביתה ברוח נבאה.

עד שבוקר אחד התקרב נושא-המכתבים לביתנו כשבדי מכתב על שם אנה. לא היה קץ לשמחתה ולשמחתה. היא פתחה בהירות את המכתב. פתק ועזר בכתב ברור הודיע לה שעליה לבוא לכנסיה בשעות של אחר הצהריים.

בשעות של אחר הצהריים הלכתי לאנה את שמלתי שהיתה כאילו תאורה על גופה. היא היתה חסונה, קיי גיפה היו עדינים ותמירים, פניה כהים וחטובים, זוג עיניה

יקדו משחור. עקבתי אחריה כשנכנסה לשדרת העצים העבותה בדרך לכנסיה. הרגשתי משהו מתקומם בי. ידעתי שבפגישתה זו של אנה עם הכומר חם ונשלם עניין כתיבת המכתבים אשר מלאו את כל הוייתי בזמן האחרון. נשארתי לעמוד, דוממת כאבן, על מרפסת דירתנו כשעיני תקועות במגדל המודק מעל כנסיית העיירה. נכנסתי הביתה, השתרעתי על הספה כשכולי כואבת. כעבור רגעים נפתחה דלת ביתנו. אנה חזרה.

בחדרי בית ההבראה כבה אס אס אור החשמל, שקט שלאחר סערה החל משתלט על הסביבה, פה ושם עוד עלו קולות שיחה של מאחרים לטייל ושקטו לבסוף. רוח קלילה נשבה בהרים והירח הציף בזהרו את הסביבה כולה. היא עטפה עצמה בסודר שבידה, נשענה על הכסא, הורידה ראשה כשקוצות תלתיה מכסים את פניה. כשהרימה ראשה נאנחה. זוג דמעות עמד בעיניה.

אינני יודעת — המשיכה לספר, ואינני יכולה לבטא זאת אבל כשאננה חזרה, נמוגו כל הכאבים, כאילו חזרתי לעצמי. אנה היתה נרגשת, כשהיא הניעה לכנסיה שוב לא עמד בה רוחה, היא פתחה שלא תוכל לבטא את נל

שוב לא שלפתי על עצמי.

הוא עמד מולי וענר לי את השרי

שרת. עצאתי את עיני, סחרחרת

תקפתי וצנחתי.

הוא תפסני בידיו החזקות.

חבקני והטביע נשיקה לזהפת

על שפתי. הרגשתי אין אונים.

שנכתב בשמה. היא הפצירה בי שאני אלך ואסביר לו את כל העניין. סרבתי, בהסבירי שאני יהודיה ושאלן זה מקובל אצלנו לבקר בכנסיות נוצריות.

אך לא יכולתי לעמוד בהפצרותיה. הרגשתי כי בהמנעי מהליכה זו אני מקצצת בכל תקוותיה של אנה. כעביר מספר רגעים הקשתי על... לא הכנסיה.

הרגשתי פיק ברכיים, זעה כסתה את גופי. שמעתי נקישת מפתח בדלת. כשנפתחה הדלת, עמד ממולי אותו כומר צעיר בגדיי השחורים. קלסתר פניו עדינים וכאילו רוח אלהית מרחפת עליו. נכנסתי פנימה. החלונות הגבוהים וציורי הקדושים עליהם, השקט שבמקום, השרו עלי הרגשת שבויה. נסיתי להתגבר על עצמי. בקשתי ממנו סליחה והבעתי את רצוני לעזוב את המקום.

— למה ילדתי? הן כתבת ובקשת לראותני. מה מפחיד אותך כאן? ספרי את שיש לך לספר. הורדתי ראשי. לא ידעתי כיצד להסביר את הדבר.

הוא העליני לחדר הסמוך לבמה. ישבנו אחד מול השני. הרגשתי ראשי והתחלתי לגמגם. ציוץ צפרים ליד החלון הוציאני משלחתי. אמרתי:

— זו לא אני שכתבתי לך מכתבים אלו.

ספרתי לו את כל ספור המעשה.

לחמת העולם פרצה והתחלתי מרגישה שאני יהודיה. חוקי הפלייה הוצאו עליי הממשלה. אסורי היה ליהודים להעסיק ארים. אנה עזבה את ביתנו, נשארת גלמודה.

הכומר נהג בי כנהוג עם נערה. מצאתי את חברתי נעימה מאד. הוא היה יושב ממולי, נועץ בי את עיניו החומות, שצברו בבשרי. הרגשתי שאני כמהה לקרבתו.

יום אחד נכנסתי לכנסיה כשלאבי רועד ולא ידעתי משום מה. הרגשתי משהו מטריד את מוחותי. עמדנו מול הצלב הגדול. הוא הוציא מכיסו שרשרת זהב שצלב גוצץ הלוי

עליה. נרתעתי לרגע, אך שוב לא שלפתי על עצמי. הוא עמד ממולי וענר לי שרשרת זו. עצמתי את עיני, סחרחרת תקפתי וצנחתי. הוא תפסני בידיו החזקות. סקחתי את עיני. הסתכל בי, חבקני והטביע נשיקה לזהפת על שפתי. הרגשתי אין אונים.

כעבור עליי ביתנו, הרגשתי שהוא אינו סר לכנסיה אלא חוזר על עקביו וכך עבר מספר פעמים מול חלוננו. התחמקתי מהבית ויצאתי למסדרון הפונה לרחוב. כשעבר שוב ראני ורמז לי על פגישתה.

באותה פגישת התרחשו כמה דברים שעד היום טבועים בנפשי. מיד, בפתחי את הדלת, תפסני, הרים אותי על ידי והובילני מול הבמה. התיז עלי מים קדושים, הושיט את צלבו ואמר לי לנשקו. סרבתי. הוא הסביר שדברים איומים יתרחשו היום בעיירה והוא רוצה להצילני. אמרתי שלא אנשק את הצלב.

בחזק נשמעה המולת אנשים. כלי רכב עברו ושבנו. פקודות נסרו בחלל, קומץ היהודים שבעיירה נידון לגירוש. כעבור מספר ימים הועברתי לקרובי משפחתי בכפר סמוך, ליד יער עבות. הייתי מנותקת מן העולם, ראיתי לפני רק שמים ויער. התביישתי בכלי. הייתי יוצאת ליער ובבדידות שמסביב הייתי שופכת לבי.

מספר פעמים בשבוע היה בא לכפר ומספר לי על הנעשה מסביב. השתדלתי ללבוש את הצלב שנתן לי בכדי שיראוני כנוצרית. קבוצות חיילים שהיו עובדות בכפר היו מטילים עלי פחד. הייתי מתחבאת באסם שבחצר הרגשתי עצמי כארנבת נרדפת.

על כן היו פגישותי אהו מלאות חחיות. היינו קרובים אחת לשני. ראיתי אותו כיחיד אשר השפיע עלי חום אבהי. הבדידות המעיקה היתה מסתלקת ממני באותן השעות שנמצא ליד.

בתוך היער עמדה בקתה קטנה. היינו מסתלקים מן הכפר אחת, אחד ועולים שבבילים שונים ונפגשים באותו מקום. אשר הפך משך הזמן למקום קדוש. שוב הייתי שומעת את קולו העמוק, מציצה לתוך עיני הטובות וסופגת לתוכי את אהבתו האסורה של כומר עירתי.

לפני ימים ושנים. הייתי לבת עשירים. נחשבתי בכפר כנוצרית פליטת המלחמה. עבדתי עם שאר האכרות בשדות וביערות, הפכתי אחת מהן.

לפנות בוקר אחד נשמעו רעמי תותחים בסביבה. כשחזר ידיו, הכומר, אחר הצהריים סיפר לי שהרוסים נכנסו לעיירה.

קט השתרר על סביבת בית ההבראה. כשהשעון על ידי הראה חצות, החלטנו לחזור להדרינו. קבענו פגישת למחרת בבוקר והחלטנו להמשיך בציור. בבוקר, מצויידים בלוחות ציור ובכסאות מתקפלים, ירדנו לצלע ההר. הנוף שנתגלע לעינינו היה מרהיב, ישובים מפוזרים במרחק היוו כתר לרכס. העצים והשיחים שבסביבה עמדו בלבובם ומשחק צבעים חריף משך את היד לאחוז בעפרון ולצייר.

על פניה נראו סימני עייפות, כאילו כל הסיפור שסיפרה לי אמש נחרת ברגע זה בקווי פניה. היא שחקה בשרשרת שעל צווארה.

— נשב ונצייר, אמרתי לה.

— אינני יכולה. לא נרדמתי הלילה, געגועים לילדי הקטן שנמצא במוסד נטלו מנוחתני. אני מוכרחה לנסוע לראותו.

— יש לך בן?

— כן! בן קטן ונחמד.

— סלחי, והיכן בעלך?

— אין לי בעל.

שוב לא עמדה סקרנותי במבחן.

שחקנו משך מספר רגעים, והיא המשיכה לספר:

ביום הקבוע לביקורו בכפר הגיע כשהוא שפל רוח. נפגשנו, כרגיל, באותה בקתה הוא חיבקני בעוז. הרגשתי חמימות בורזותי. כך ישבנו מספר רגעים. אחר כך סיפר מהנעשה במדינה והביע את החשש לחרות, כי במספר ערים נאסרו כוהני דת כמשפתי פעולה.

אותו יום התהלכנו סביב לבקתה חבוקים ושותקים. הרגשתי כי מנת חלקי בסבל עוד לא נתמלאה. סיפרתי לו שאני מרגישה יצור חי בקרבי. הוא הביט עלי ברחמנות אבהית ונשקני על שפתי.

כעבור מספר ימים נודע לי שנאסר. שוב הייתי בודדה ללא דרך הצלה. הייתי שוכבת בלילות ומקשיבה לתנועות הולד שבבטני.

ומאז, סייעה, אני חיה את חיי כשילדי הקטן הוא נחמתי היחידה והצלב הקטן שעל צווארי, הוא זכר אחרון לאהוב נפשי שענן לי אותו בכנסייה בעיירת מולותי.